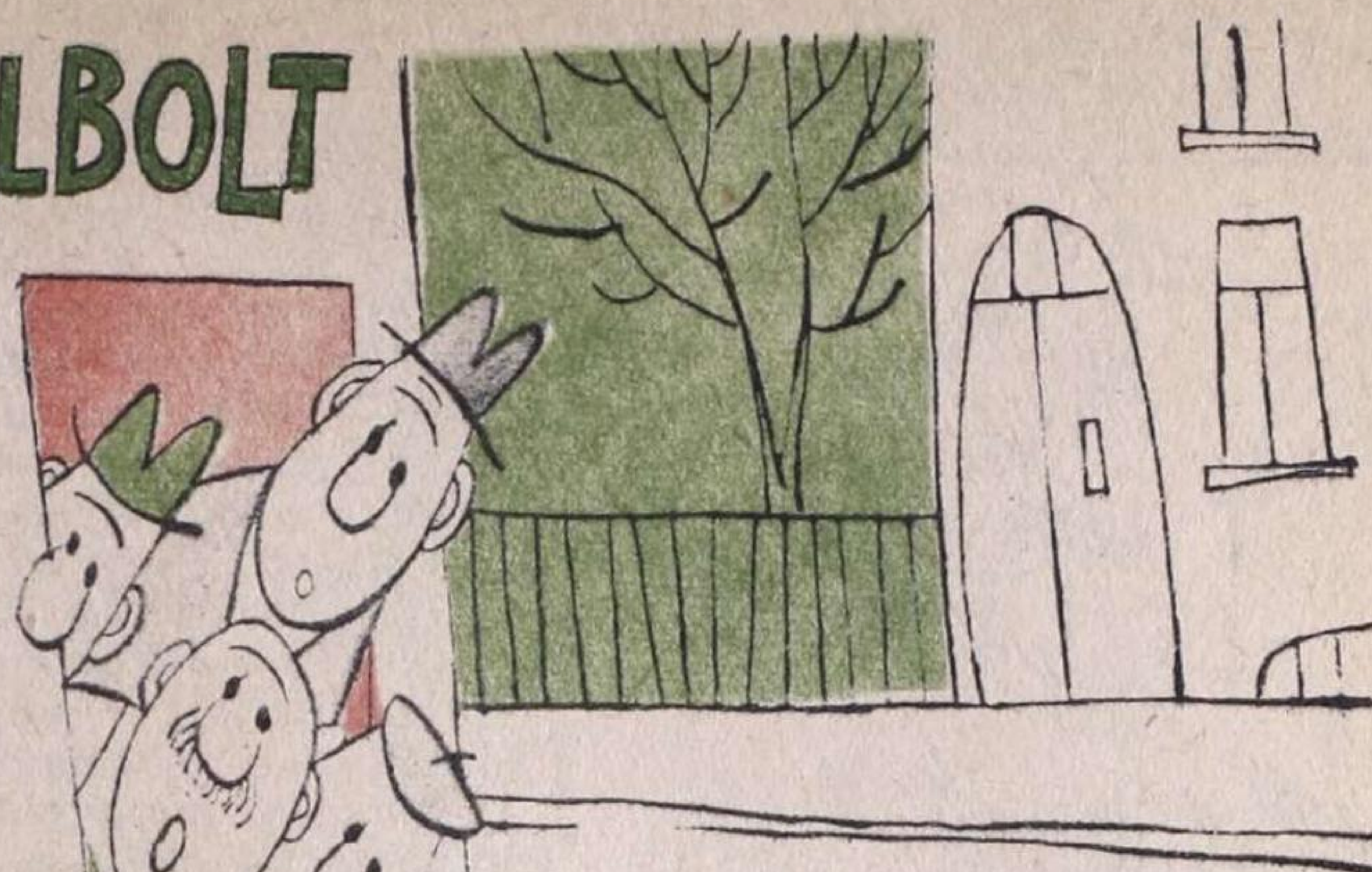
XXI. évfolyam 6. szám Ára: 1 forint 1965. február 11

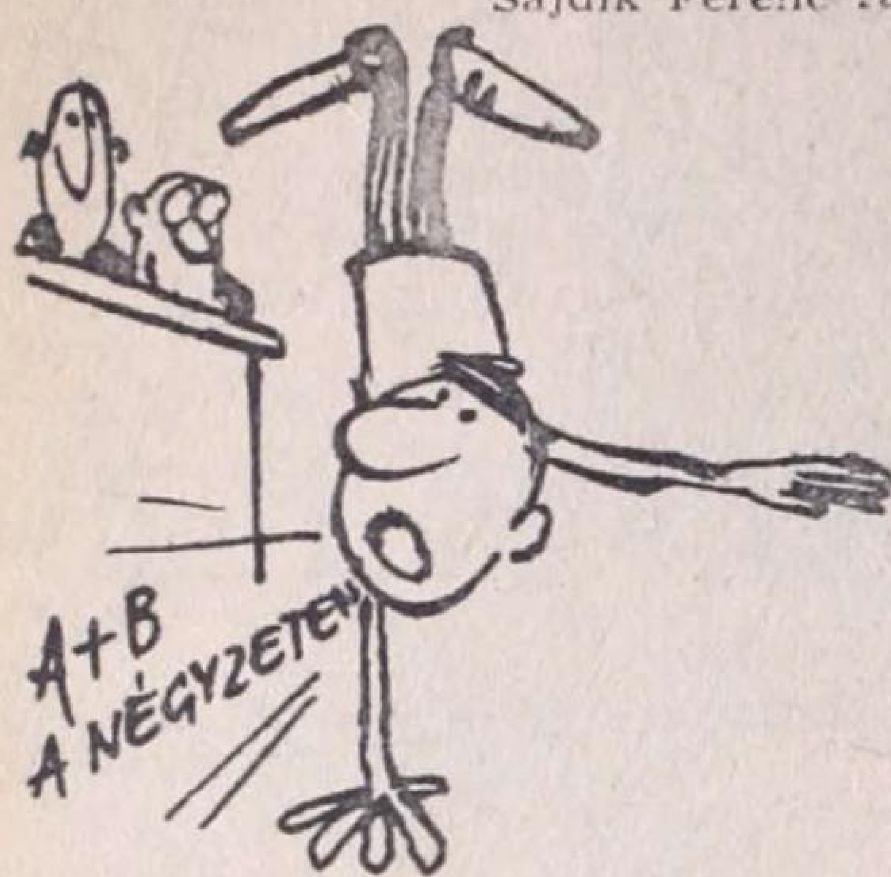

— Hát maga miért fut el?
— Nem akarok tanúként tárgyalásokra járni...

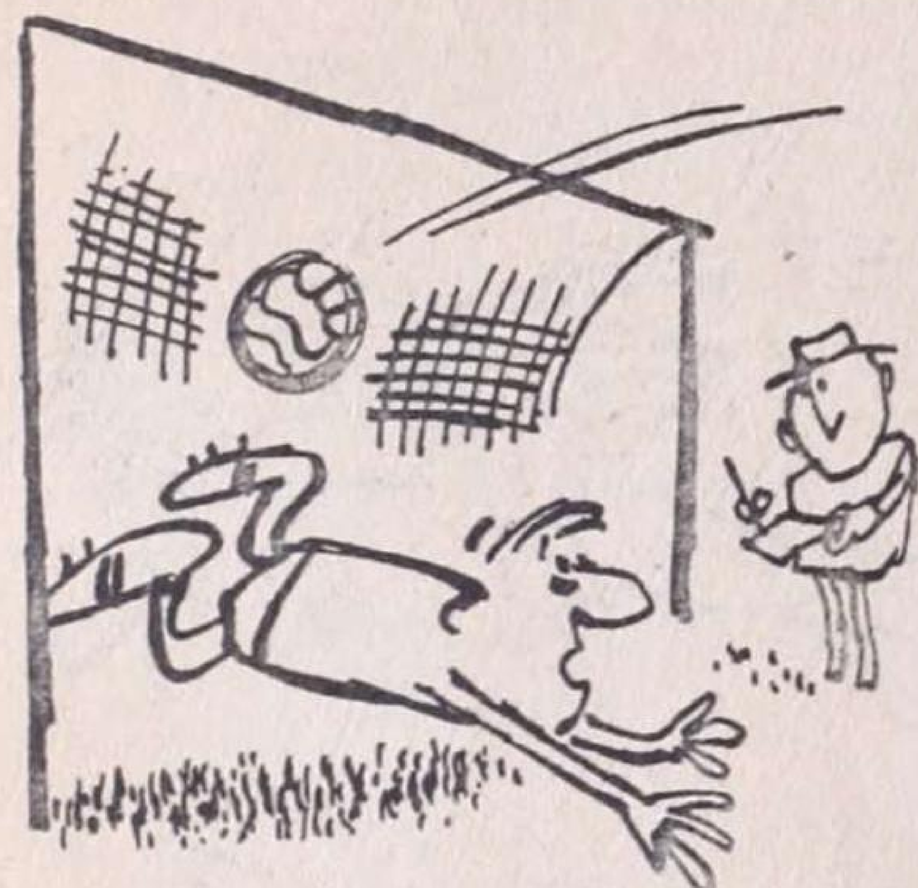
Pusztai Pál rajza

40 ÉVES A TESTNEVELÉSI FŐISKOLA

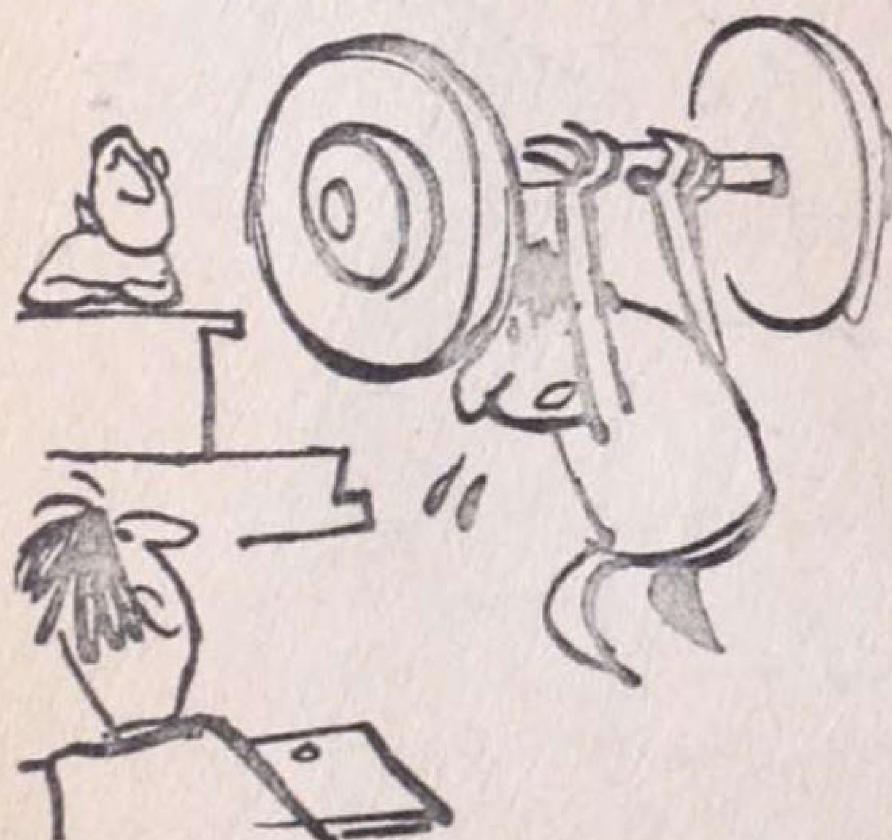
Sajdik Ferenc rajzai

Felvételi vizsga

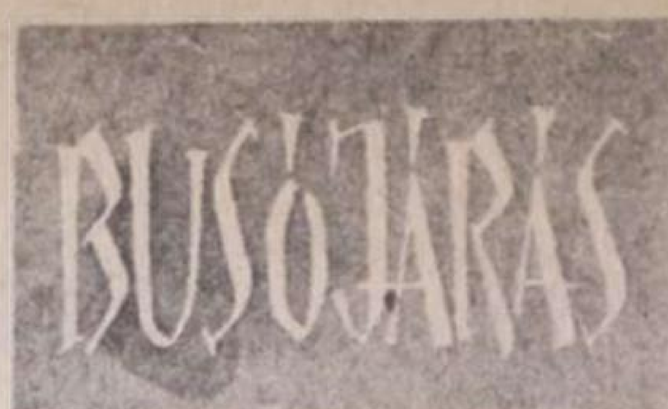
— Tanár úr, kérem... én készültem..

— Súgjál!

— Schlosser ezerkilencszázhuszonhárom április tizedikén a második félidő ötödik percében lőtte a gólt...

Évről évre nagyobb arányú busójárásra nyitom fel szemeimet, ilyenkor farsang idején. Az újságok, a televízió, a filmhíradó jóvoltából egyetlen busójárásról sem maradtam ki hálistennek az elmúlt esztendőben, és így saját tapasztalataim alapján állíthatom, hogy fejlett busójárással rendelkező nemzet vagyunk, és hazánk a giccses, délibábos, birkagulyásos betyár-romantika országából ma már a maradéktalanul népi, gyökerében realista busók országa lett. Biztos forrásból értesültem arról is, hogy nemcsak hazai busó-szükségleteinket tudjuk kielégíteni, de jelentős busó-exporttal is rendelkezünk, és számos népikisipari-szövetkezet készít jó minőségű busófelszerelést, korszerű poliethylén habszivacsból, míg a maszkák hajához és szakállához szükséges nyersanyag biztosítására két nagy állami gazdaság kizárólag a speciális busószalma termelésére rendezkedett be.

Világos dolog, hogy maga a busójárás is kinőtte már a szűk kis körzetet Mohács környékén, ahonnan az első lépéseket tette, hiszen ma már sem elhelyezni, sem ellátni nem képes a busójárásra messzeföldről érkező vendégeket. A nemzeti busójárást idő-

vel így valószínűleg Budapesten, a Vérmezőn fogják megrendezni, a leglátványosabb külsőségek között, színpompás busó-jelmezekben, s itt kerül sor a busó csúfságkirály megválasztására is. A busójárást a tervek szerint harsonaszó fogja bevezetni, majd a főbusó a művelődési miniszternek tesz jelentést, és kér engedélyt a busójárás megkezdésére. A menetet a mohácsi járás helyi szerveinek vezetői nyitnák meg, eredeti busó jelmezekben, őket követnék az ország legjobb busói, majd a felvonulók, a jelmezek színkép-elemzésének sorrendjében.

Estére rendeznék meg a nagyszabású busóbált, melyre jó előre felkészül a ruházati ipar. A konfekciógyár a szmoking és a frakk mellett busó öltönyöket dob piacra, 980.— és 1350.— forintos árakon, az utóbbit nevabusó anyagból, a gallérra erősíthető állatfejjel.

A busójárásra több külföldi vendégművésszel is tárgyalnak. Az Aida előadása már bizonyosra vehető.

(somogyi)

Pesti tudósítónktól

Két űrkutató beszélget:
– Van-e élet a Marson?
– Semmi! Este tízkor már mindenki otthon kuksol.

A költő elgondolkozva, az ihlet lázától homályos szemmel tekint maga elé és így tépelődik:
– Mit írjak! Szatírát vagy nyelvészeti cikket!

A rádió „Esti krónikᔑjának egyik adásában hallottam:
– Hétvégi vikkendre jöttek...
Lehet, hogy az illető dualista, aki egy fogalom kifejezésének mindkét lehetőségét meg akarja tartani, de lehetséges az is, hogy úgy hiszi, a hétvég és a „vikkend" két különböző fogalom. Talán meg sem lehetne győzni ennek az ellenkezőjéről, s ha azt mondanám neki, hogy ne használjon fölösleges idegen szavakat, talán azt válaszolná, hogy a „vikkend"-re nincs megfelelő magyar szó. A hétvégben nincs benne az, hogy szombaton és vasárnap az emberek v i k k e d é l y ű e k.

Olvastam, hogy az idős emberek alvási idejüknek mintegy egyhatodát álmodják át, fiatal emberek negyedrészét, gyermekek egyharmadát, s a legújabb vizsgálatok szerint a csecsemők alvási idejük felét töltik álommal. Ezt vajon hogyan állapították meg? A csecsemők mondták? De hát lehet készpénznek venni azt, amit egy csecsemő mond!

f. l.

ADÁS-VÉTEL

– Hallom, van egy eladó külföldi szivacskabátod. Adok érte ezer forintot.
– Annyiért talán odaadom. De mikor fizeted?
– Átvételnél még nem tudom kifizetni, de ha nem kapod meg a pénzt, ez az ár akkor is nagyon szép.

Nehéz egy katonai tanácsadónak

Hegedűs István rajza

– Tessék! Egy pillanatra hátat fordítok, és ti máris puccsot csináltok!

Fatális tévedés

A férj az ablaknál állt, hátratett kézzel, homlokát az üvegre támasztva. Odalent az utcán gyerekek játszottak: ide-oda rohangáltak nagy nevetéssel.

Milyen jó lenne velük játszani — gondolta magában —, de engem már nem vennének be... Miért nem? Tulajdonképpen még én is gyerek vagyok... Az nem jelent semmit, hogy negyvenéves vagyok, és nős, és van egy főbérleti lakásom... Furcsa... Hogyan lehet egy tulajdonképpeni gyereknek, mint amilyen én vagyok, főbérleti lakása? És miből vettem a bútorokat? Honnan van egy gyereknek ennyi pénze?... Itt valami tévedés lesz... Ez nem az én lakásom, én ide csak látogatóba jöttem... De kihez?... És mit akarok én itt?... Legjobb lenne szépen ellógni... Megőrültél? Köszönés nélkül akarsz elmenni?... Illetlenség lenne... Maradj még egy kicsit... Tisztázni kell bizonyos dolgokat... De miért nekem kell tisztáznom bizonyos dolgokat?... Az a felnőttek dolga, és én még gyerek vagyok... Negyven éves vagyok, az igaz, de ez is tévedés, valószínűleg rosszul számoltam az éveket... Sohasem tudtam jól számolni... Hát akkor mennyi is vagyok én tulajdonképpen?... Legjobb lenne szép csendben lelépni... De hova?

Nyílt az ajtó, a feleség lépett be a szobába.

— Te, Zoli — mondta komoran —, tisztában vagy azzal, hogy egy vasam sincs?

Mi közöm van hozzá? — fordult vissza a férj. — Mi közöm van hozzá, hogy ennek a hölgynek van-e pénze, vagy nincsen? Én ide csak látogatóba jöttem, valaki idehívott, hogy miért, azt már nem tudom, és most ez a néni közli velem, hogy nincs egy vasa sem... Úgy látszik, nem veszi észre, hogy én még gyerek vagyok... Hát persze, megtéveszti őt a bajuszom, a pocakom, és azt hiszi, hogy... Fatális tévedés!... Nem is tudom, miért avat bele a gondjaiba egy kisfiút... Egy tulajdonképpeni kisfiút... Ha rám nézne, ha egyszer alaposan megnézne, akkor láthatná, hogy én nem... Talán akkor azt mondaná: „Jaj, te vagy az, Zolika? Azt hittem, a Zoli bácsi ül itt..."

— Nem tudsz valahonnan pénzt szerezni?

Kicsoda? Én? Engem tessék békében hagyni... Honnan szerezzek én pénzt? És miért én? Hiszen én még csak negyvenéves vagyok... Ráérek én még ilyen dolgokkal törődni: pénz után futni, pénzt szerezni... Én még gyerek vagyok, csak nagyra nőttem, és túlságosan korán kezdett hullani a hajam... Miért bánnak velem úgy, mintha felnőtt lennék? Valószínűleg csak viccelnek velem... Ez a néni is csak tréfából kér tőlem pénzt... Most mindjárt elneveti magát, és... De nem... Nem nevet... Azt hiszem, legjobb lesz, ha olajra lépek...

— Kérdeztem valamit! Nem tudsz valahonnan egy nagyobb összeget szerezni? Az kihúzna minket a slamasztikából...

A férj nem felelt. Csodálkozva bámulta a körülötte mászkáló nénit, aki úgy beszélt vele, mint ahogy a feleség beszél a férjével... Csoda muris néni... Egészen komolyan játszik... De ő unta már a játékot, és arra várt, hogy a néni azt mondja neki: „na, most sipirc, Zolika!"... Erre azonban hiába várt, és ekkor olyan furcsa, szorongó érzés fogta el... Olyan nehéznek érezte a szívét... Hirtelen nagy lendülettel az ajtó felé rohant.

— Mi ütött beléd? Hova rohansz? — csodálkozott az asszony.

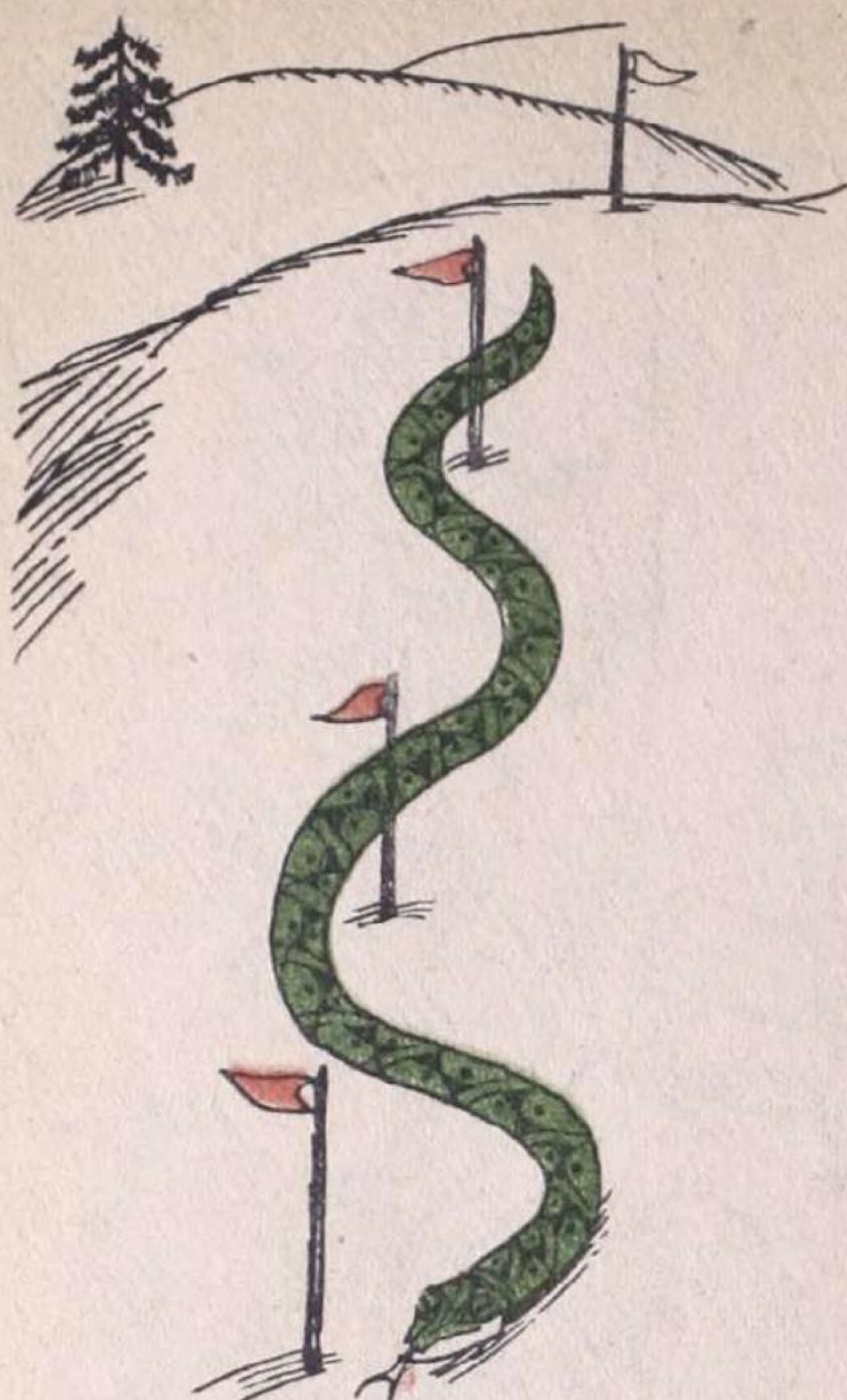
Játszani, lemegyek egy kicsit játszani, gondolta magában a férj, de mikor megszólalt, azt mondta:

— Nyolc óra... Be kell szednem az orvosságomat...

Hirtelen nagyon öregnek érezte magát.

Mikes György

Műlesiklás

Vidéki szálloda

– Egy éjszakára kérnék szobát.
– Július közepére megfelel?

LEVÉL a félévi értesítőről

Kedves Asszonyom!

Janika félévi értesítője alaposan kihozta önt a sodrából. Valóban nem lehet könnyen napirendre térni afölött, hogy egy tizennégy éves gyerek az általános iskola nyolcadik osztályából több egyes és kettes osztályzatot vigyen haza, mint hármast. Négyest egyet sem, az ötösről nem is beszélek!

Persze, ön sem tért napirendre. Felkereste az iskola igazgatóját, és óriási patáliát csapott, azzal vádolván a pedagógusokat, hogy Janikával szemben részrehajlóak és elfogultak.

Gyermekvédelmi ténykedésével nem érte el ugyan, hogy kedves fia félévi értesítőjének állagában bármiféle előnyös változás következzék be, de ön mindenesetre dicséretes anyai erényekről tett tanúbizonyságot.

Az önfeláldozó és gondos szülő mindig tiszteletet ébreszt bennem. Ez esetben még ennél is többről van szó, mert önben azoknak a mamáknak az egyikét tisztelhetem, akik a szülői felelősségtől áthatva, gyermeküket az életre nevelik. Közvetlenül az életre...

Amikor ön például vendégül látja barátnőit, vagy a család barátait, a gyerek számára is ott a kávéscsésze az asztalon, mert Janika már nagy fiú. S a gyerek mindig elfogyaszt egy-két csésze olyan vaderős feketét, mint amilyen önöknél a vendégnek dukál. És tömény szeszt is kap Janika, nemcsak vendégjárás idején, hanem máskor is. Ha a nagypapa felkortyol néhány kupi-

cával, sohasem feledkezik meg Janikáról. Minél több feketét és tömény szeszt fogyaszt a gyerek, annál nagyobb fiúnak hiszi magát, és úgy gondolja, hogy annál kevesebbet kell tanulnia. Hiába, ilyen a gyerek-mentalitás...

A kedves apuka is arra törekszik, hogy Janika nagykorúságát egyben-másban elősegítse. Legutóbb például, amikor hivatalos kiküldetésben Bécsbe utazott, magával vitte Janikát is, mondván, hárompnapos bécsi út jobban az életre neveli a gyereket, mintha kétszer ennyit az iskolában tölt. És Janika valóban felnőttnek érezhette magát: apu még amerikai cigarettát is vásárolt neki az egyik trafikban. A gyerek ott a helyszínen rágyújtott, és apuka méltán büszke volt a fiára, bár az idős trafikos néni azt mormolta a fogai között, hogy inkább cucli való a gyereknek, mint Camel. De németül mormolta, és Janika nem értette meg.

Janika nagykorúsításában nem marad el a kedves nagymama sem. Külön zsebpénzzel látja el Janikát, mert az a kétszáz forint, amit a gyerek anyutól és aputól kap, nem elég. Magas növésű gyerek, járhat mindenfelé. Mozi, színház, házibuli sokba kerül. Különben is, hadd tanuljon meg Janika beosztani, és önállóan gazdálkodni már fiatal korában...

Fáradozásuk nem hiábavaló. Felnőttek társaságában máris kitűnően mozog a gyerek, és én nem értem, hogy ön nem érti: miért és hogyan került az a sok egyes és kettes Janika félévi értesítőjébe, amikor a család mindent elkövet, hogy Janika ne az iskolának, hanem az életnek tanuljon.

Földes György

Jucika és az automata

Pusztai Pál rajza

ÜGETŐ

Kíváncsi voltam, milyen a téli ügető. A harmadik futam után egy ismerősöm húsz forintot kért kölcsön azzal, hogy ha beváltja a nyerő tikettjét, visszaadja.

A hatodik futam előtt újra találkoztam vele.

— Hol a húsz forintom?

— Hát nyertem már? — válaszolt kérdéssel a kérdésre.

Másodállás

Mészáros András rajza

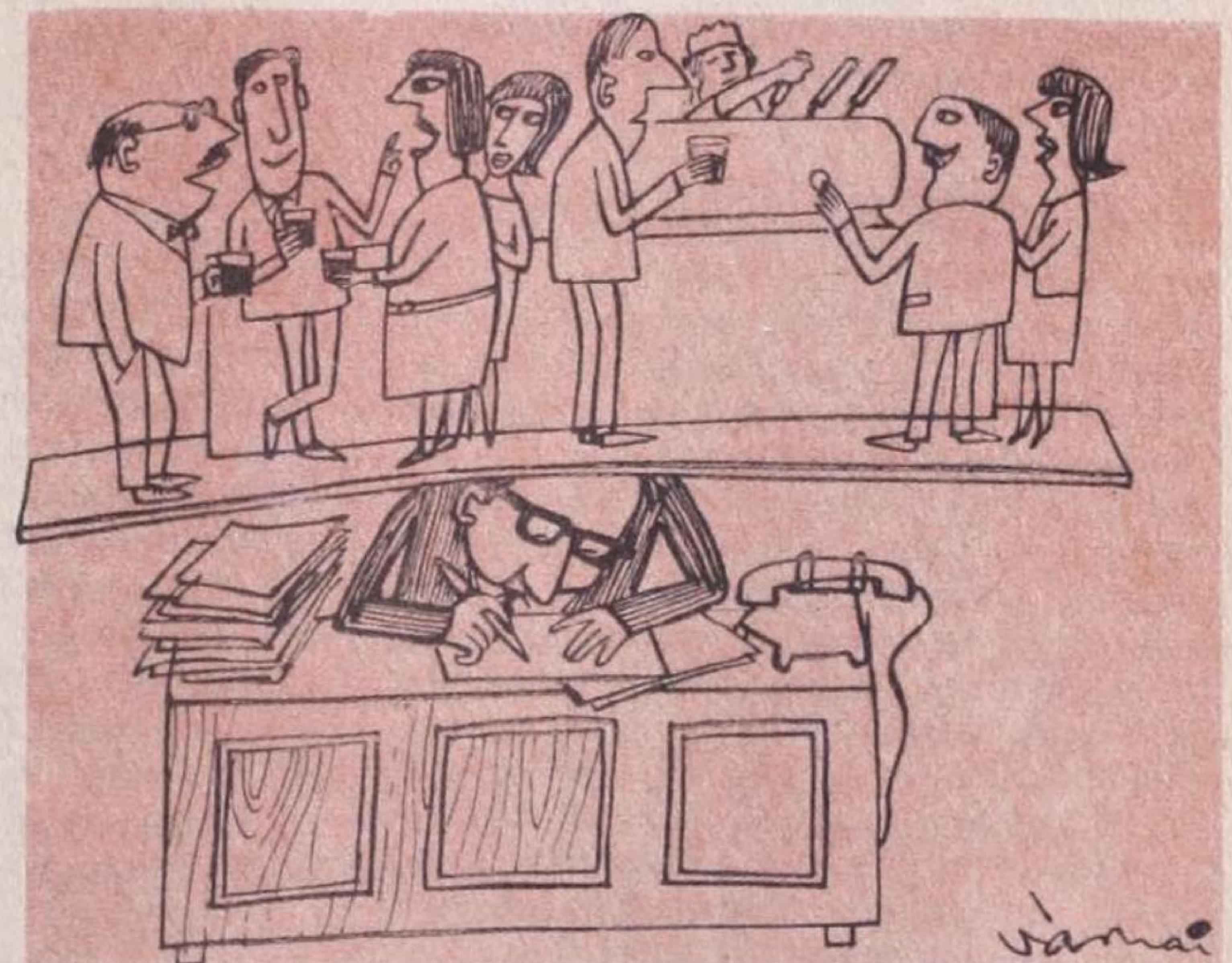

Sürget a múzsa

— Kényes a téma, előbb még alszom rá egyet.

Vállalati büfé

A kórokozó

— A pulzus száznegyven!

Farsangi mulatságon

— Ez itt a helyettesem, aki a legszívesebben megfojtana . . .

Ezt olvastuk

ÚJ MÓDSZER?

Az Élet és Tudomány egyik cikkében olvastuk: „A juh azonban – főképp a zsíros farú és zsíros farkú – kiválóan bírja itt a legszárazabb időszakot is: szinte korlátlanul szaporítható. Csak ember kell hozzá..."

GORILLA-ÜGY

Több olvasónk szóvá tette, hogy a Ludas Matyi január 28-i számában, a „Hátha valaki nem ismeri..." rovatunkban hibát követtünk el. Egy régi viccben ugyanis arról van szó, hogy valaki dicsekszik: Braziliában rengeteg gorillát pusztított el oly módon, hogy e nagy majmok szeme láttára vaktöltéssel magára lőtt, majd egy élesre töltött revolvert a földön hagyva, távozott. Másnap a helyszínen mindig talált legalább egy öngyilkos gorillát.

Olvasóink felhívták figyelmünket, hogy e megrázó történet hitelét erősen lerontja az a körülmény, hogy a brazil erdőkben nem él gorilla, ez az állat Afrikában honos.

Annál is inkább köszönjük észrevételeiket, mert nekünk az ügy már kezdettől kicsit gyanús volt. A helyreigazítások után most már egy szót sem hiszünk el a gorillavadászatnak erről az egész módszeréről.

FÉLELMETES KILÁTÁSOK

A Figyelő, a Duna jövője című cikkében, alaposan ráijesztett olvasóira, amikor közölte, hogy a felső-dunai vízierőművet tápláló, Felsőkiliti térségében tervezett mesterséges tóból *másodpercenként 400 000 köbméter* víz ömlik majd a turbinarendszerbe. A Duna vízhozama ma, Budapestnél, közepes vízállásnál 2340 m³ másodpercenként, ennek a vízmennyiségnek tehát kereken a százhetvenszerese fog lefolyni a Dunán, amikor a turbinák megindulnak. Ha ez a rettentő víztömeg eléri Budapestet, olyan árvizet okoz, hogy a rendőrök a Körúton a száguldás ördögétől megszállt propellerkapitányoktól fogják elszedegetni a betétlapjukat.

Dr. Árgus

Nagymama

A nagymama, özvegy Pödör Bernátné, egy hosszú listát nyújtott át a fiatal járási könyvtárosnak.

– Ezt mind elolvassa a néni? – kíváncsiskodott a könyvtáros.

– Sőt, megtanulom és kijegyzetelem – válaszolt az asszony.

– Shakespeare drámáit is?

– No, nem az egészet, csak a Coriolánus érdekel.

A fiatal könyvtáros fellelkesült.

– Ez az igazi kultúrforradalom... ebben a korban ennyi minden érdekli a nénit...

– Először is, – magyarázta az asszony –, még csak hatvannyolc éves vagyok, másodszor pedig nemcsak szórakozásból teszem, hanem muszájból.

– Muszájból? – hitetlenkedett a könyvtáros.

– Igen, mert én vagyok a nagymama – szögezte le özvegy Pödörné –, nekem ehhez is van időm, mert nyugdíjas vagyok.

– No, azért van dolga – udvariaskodott a könyvtáros.

– Már ami az ilyen öregasszonyra hárul. Korán kelek, elkészítem a reggelit, megetetem az állatokat, mosok, takarítok, ebédet főzök, fát vágok, kapálom a háztájit, bevásárolok, eladom a tojást, zöldséget. Hizlalom a disznót, vizet húzok, libát tömök, fejek, stoppolok, vasalok.

A könyvtáros együttérzőn bólogatott.

– Igen, igen, de ehhez nem kell ennyi könyvet olvasnia.

– Persze hogy nem – mondta ingerülten az asszony –, a könyvek azért kellenek nekem, hogy segíteni tudjak az unokámnak a tanulásban. Nagy gyerek már az, ötödikes.

A könyvtárosnak hirtelen melege lett.

– De néni! Egy ötödikes gyereknek nincs szüksége a Coriolanusra, Hegelre, Goethére, meg autóvillamossági szakkönyvekre.

– Nem is neki tanulom ezeket – válaszolt ingerülten az asszony –, hanem a vejemnek, aki technikumba, meg a lányomnak, aki gimnáziumba jár.

A könyvtáros a homlokát törölgette.

– Miért nem tanulják meg ők maguk?

– Mert nem érnek rá. Dolgoznak a tsz-ben. Tudja, mennyi munkájuk van?

A fiatalember nem hagyta magát.

– Akkor biztosan jól keresnek.

– Maga csak azt hiszi. Nincs arra idejük.

– Miért?

– Mert tanulnak. Tudja, milyen nehéz manapság az iskola? Ezért segítem őket. Elmagyarázom a leckéjüket, elkészítem a jegyzeteiket, a puskákat, elolvasom helyettük a kötelező irodalmat és elmesélem nekik röviden. Szegényeknek úgyis elég gondjuk van, minek bajlódjanak még ezzel is?

A fiatal könyvtáros halkan közbeszólt.

– Ha ilyen komoly segítséget kapnak a fiatalok, akkor mégiscsak van idejük a gyerekkel foglalkozni.

– Hogy volna, mikor dolgoznak – háborodott fel az asszony –, meg aztán, ha lenne is idejük rá, akkor sem tudnának segíteni az unokámnak. Nem értenek hozzá. Ez is rám tartozik.

A könyvtárosból mindez ellenkezést váltott ki.

– Azért mégis jobb lenne, ha az unoka törné a fejét és ő tanulna.

Az asszony arcát szánakozás öntötte el.

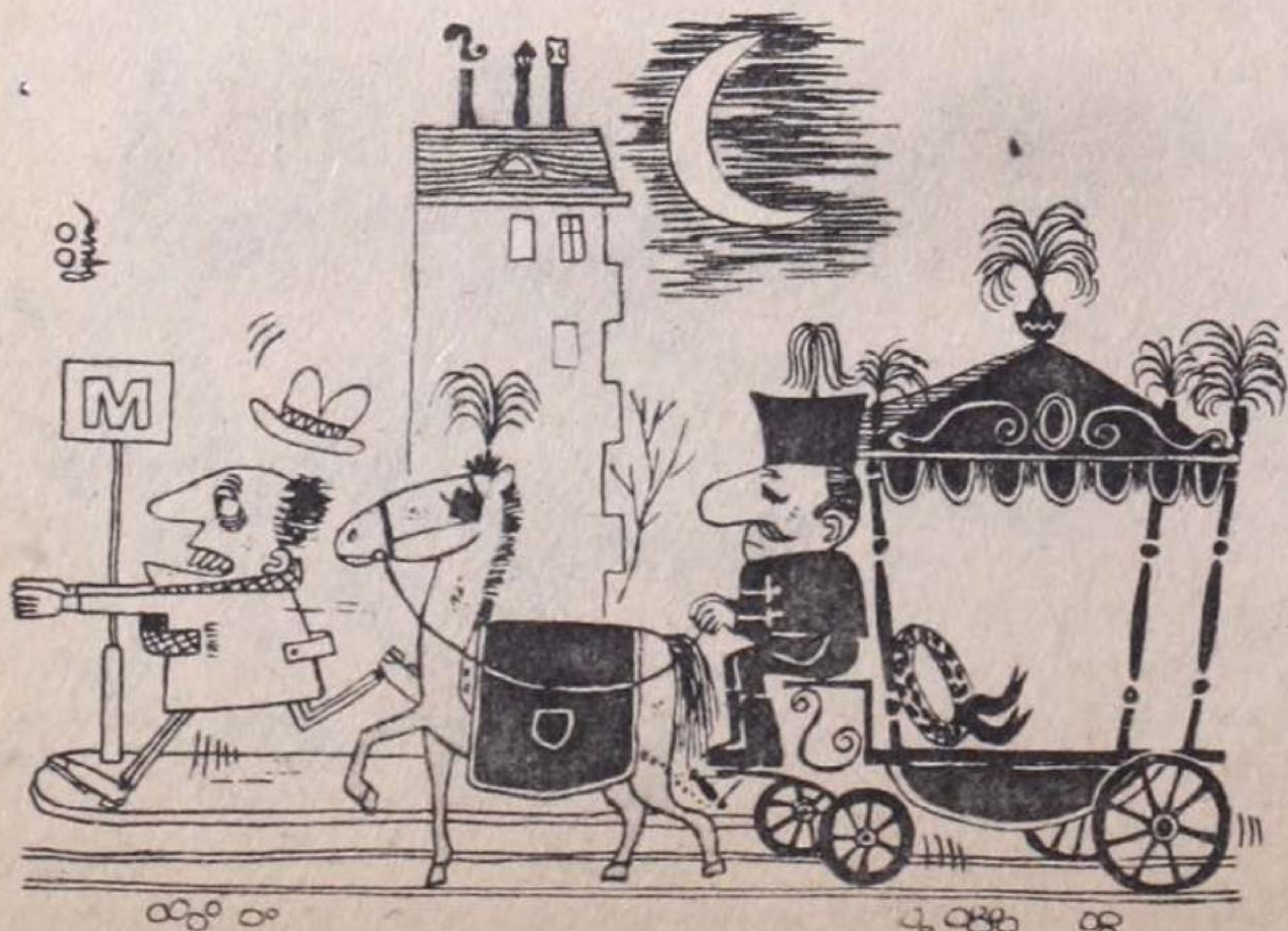
– Ezt nem kívánhatom tőle, ő még gyerek...

– Persze, persze, erre nem is gondoltam – mondta gúnyosan a könyvtáros –, neki mesekönyveket visz.

– A Mackó Marci kalandjaira gondol? – csillant fel özv. Pödör Bernátné szeme. – Nem, ezt magamnak viszem. Tudja, én ilyeneket olvasgatok, mikor van egy kis időm...

Rácz György Géza

Az utolsó kocsi

Nem is olyan unalmas értekezlet

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Postamunka" című cikkükkel kapcsolatban közlöm: A panaszos által a kocséri postahivatalnál feladott expresz ajánlottlevél, kezelés közben, sajnálatos körülmények között elveszett. Ezért a panaszos kártérítést kapott.

Bp. Postaigazgatóság
Darabos Sándor ig. h.

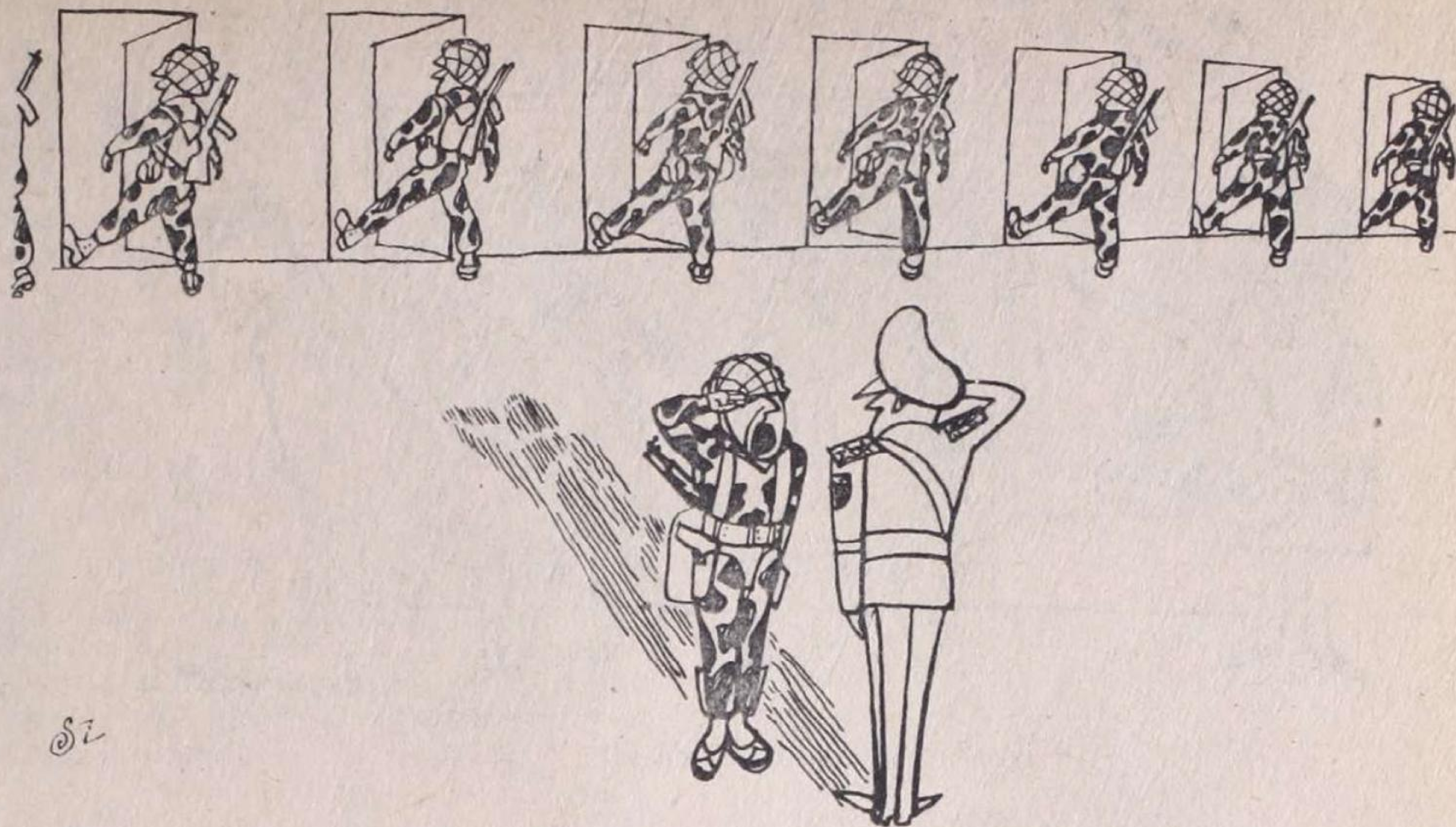
*

„Hány ára van egy árunak?" című bírálatukra közöljük: A karácsony előtti nagy forgalomban az árukiadó a 93 forintos és a 82,10 forintos kályhaellenzőt felcserélte. A panaszos a téves árazásból eredő 10,90 forintot visszakapta. Az árukiadót szóbeli figyelmeztetésben is részesítettük.

Főv. Vas- és Edénybolt V.
Martin György ig.

USA hadgyakorlat

Szűr-Szabó József rajza

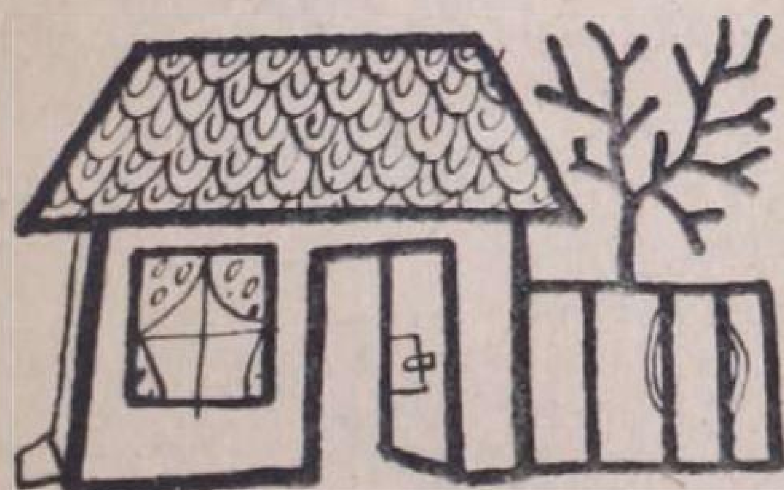
— Jelentem alássan, mindenhova betettük a lábunkat!

GYANÚS ÜGY

Barátom, Szedrecsényi kétségbeesetten imbolygott a Körút forgatagában. Amikor meglátott, kérdezés nélkül beszélni kezdett:

– Szeretném szétverni a fejemet! De már nem lehet az ügyet meg nem történtté tenni. Én eddig azt hittem magamról, hogy intelligens, értelmes, sőt dörzsölt fickó vagyok. És tessék! Egy szélhámos áldozata lettem!...

– Meséli, csak meséli! – kértem részvéttel.

– Az ügy még tavaly nyáron kezdődött. Egy hirdetést olvastam az újságban: *„Kis családi házamat eladnám jutányos áron. „Becsületes" jeligére."* Évek óta kuporgatom a pénzt. Három nap múlva összejöttem az eladóval. Rokonszenves, jó svádájú, biztos fellépésű férfi volt. Közölte, hogy a házacska Zuglóban van, központi helyen, és remek a közlekedés. Biztos, hogy nem fogom megbánni az üzletet.

– És te csak úgy odaadtad a pénzt? – sóhajtottam kétségbeesetten.

– Nem. Előbb feltettem egy pár keresztkérdést. Milyen a vízvezeték, a csőhálózat és a többi. Mindenre megnyugtatóan válaszolt.

– Ezek után remélem, még nem adtad oda a pénzt?

– De odaadtam. Nézd, annak a férfinak olyan rokonszenves modora volt, és az arcáról csak úgy sugárzott a becsület. Piros százasokban leszámoltam neki megtakarított pénzemet, a száztizezret. Megkaptam a ház tulajdonjogát igazoló írást a tanácstól. S ekkor a férfi se szó, se beszéd, eltűnt.

– Te szerencsétlen! – kiáltottam Szedrecsényire. – Oda a száztizezer forintod! És még mindig ott laksz albérletben a Nefelejcs utcában?

– Szó sincs róla. Beköltöztem a kis családiba.

– Később kiderült, hogy hamis volt a papír.

– Valódi volt. Mondom, hogy a tanácstól megkaptam az engedélyt. Azóta is háborítatlanul élek a házban.

– Akkor hol itt a szélhámosság? – érdeklődtem izgatottan.

Szedrecsényi komoran nézett maga elé:

– Még nem tudom, de majd kiderítem. Előbb-utóbb rájövök. Egy idegen férfi eladó lakást ígér, megkapja a pénzt. A lakásban minden rendben. A tulajdonjogi engedély hiteles. Az ügy rendkívül gyanús. Annyi rosszat hall manapság az ember. Esküdni mernék, hogy be vagyok csapva. De egyszer még elkapom a szélhámos gazembert! – lihegte feldúltan, és átkozódva elrohant.

Galambos Szilveszter

Művészeti kritika

A nagyközönség joggal panaszkodik amiatt, hogy a műbírálatok elvont madárnyelvét egyszerűen nem lehet megérteni. Ennek a gőgös sznobizmusnak üzenek hadat az alábbi egyszerű, szabatos, magyaros műbírálatommal:

A napokban került nyilvánosságra Húsvári Hrubek Lajos legújabb gyufacímkéje. A jelentős műalkotás máris nagy feltűnést keltett a műértő közönség körében. A kisméretű, de széles mondanivalójú miniatúrán mindössze három szó látható: „Kössünk sertéshizlalási szerződést!" A sárga háttérből élesen emelkednek ki a szavak, félelmetes magánosságban, mivel a művész elveti a figurális ábrázolás eszközét, és verbális hatásra törekszik. Ez nem afféle szájbarágó infantilisztika, hanem a műértő tapasztalataira és emlékezetére támaszkodik. Noha a preraffaelita hatások kétségtelenül kimutathatók, a tonális animalisztika és a kövér színekkel absztrahált perspektivitás rámutat a mű nutrisztikus tendenciáira. A klasszikus leegyszerűsítésre vall az is, hogy a „kössünk" szót a művész következetesen egy „s"-sel írja, amivel szinte hadat üzen a pöffeszkedő, fitogtató álműveltségnek is. Luminizmusa a skizofrén többoldalúságot idézi, amelyet egyszerűen maximinimalitásnak lehetne nevezni, noha empirikus adalitással, ahogyan Taine írja valahol. És ugyanakkor, amikor elvontan proporcionál, talán a picassói egyszeműséggel, mélyrenyúló hagyománytisztelettel áthatott antiaquarisztikus ódonítás jellemzi vonalait. Improvizáns diszharmóniája sohasem torzul eksztatikus pózokba, mint, sajnos, annyi más neorealistánknál. Objektivitása rendkívül individuális, s ahol a korai barokk oldottan jelentkezik, ott egyre inkább dimenzionált a szuggesztivitása, ha differenciáltan is.

Nagyon nagy utat tett meg Húsvári Hrubek az „Apu, kössél életbiztosítást!" óta, amelynek illusztrív efemeritása még erős bírálatot váltott ki. Jelenlegi műve azonban nagy erejű útjelző, mindössze a belső tartalma kifogásolható némileg. A skatulyában levő gyufák ugyanis elmaradnak a címke pragmatizmusának színvonalától, gyakran letörik a fejük, ami riasztó példája a kvalitatív bővlisztikának. Reméljük, hogy a kitűnő művész legközelebb már nemcsak az artisztikus tohuvának, hanem az utilitatív bohunak is eleget tesz.

Feleki László

Alkalmi árus

Várnai György rajza

– Zsebkést, bicskát vegyenek!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

REJTVÉNY VAGY REKLÁM?

Nem tartom helyesnek, hogy plakáttervezőink a plakátok szövegében a betűket más-más alakban, méretben és főleg színben tervezik egyazon szóban. Ez a felelőtlen játék a színekkel sok félreértést okoz. Egyik moziplakáton ezt olvasom:

ÉM
nyomában

A plakát sötét alapszínéből kivilágít a fehér ÉM. Csak amikor alaposabban megnézem, veszem észre az ÉM elé írt sötétzöld színű „K" betűt.

Így derül ki, hogy nem az Élelmezésipari Minisztériumunk, hanem a kém nyomában jár a film.

J. Z. tanár
Budapest

KIRAKATBABÁK

A város nedves esti fényben ázik,
a Nagykörúton csillogó ködök,
s bár néha a sár felfröccsen bokáig,
De egy helyen, egy izzó kirakatnál,
a tömeg, mint a tenger hömpölyög.
ahol szép női ruhák díszlenek,
rémülten állsz meg, bár tovább haladnál,
de lábad reszket, szemed elmered.
A sok baba, mely e ruhákat hordja,
mind törz-szülött, vonagló kerge nő,
megannyi rémkép, kísértet-boszorka —
jaj, álmodban se jöjjenek elő!
— Hogyan? — kérded — hát itt e szép hazában,
ahol a képzőművész nem kevés,
és szobrászok is vannak jó egypáran,
oly lenézett a baba-tervezés?...
E kérdésben hát csak egy a megoldás:
A kirakatban legyen egy kis tábla,
a felelősség ne legyen titok!
és erre nyíltan írják rá bizony:
„A ruhákat itt ez és ez kreálta,
a nőket pedig Iksz és Ypszilon".

Lovászy Márton

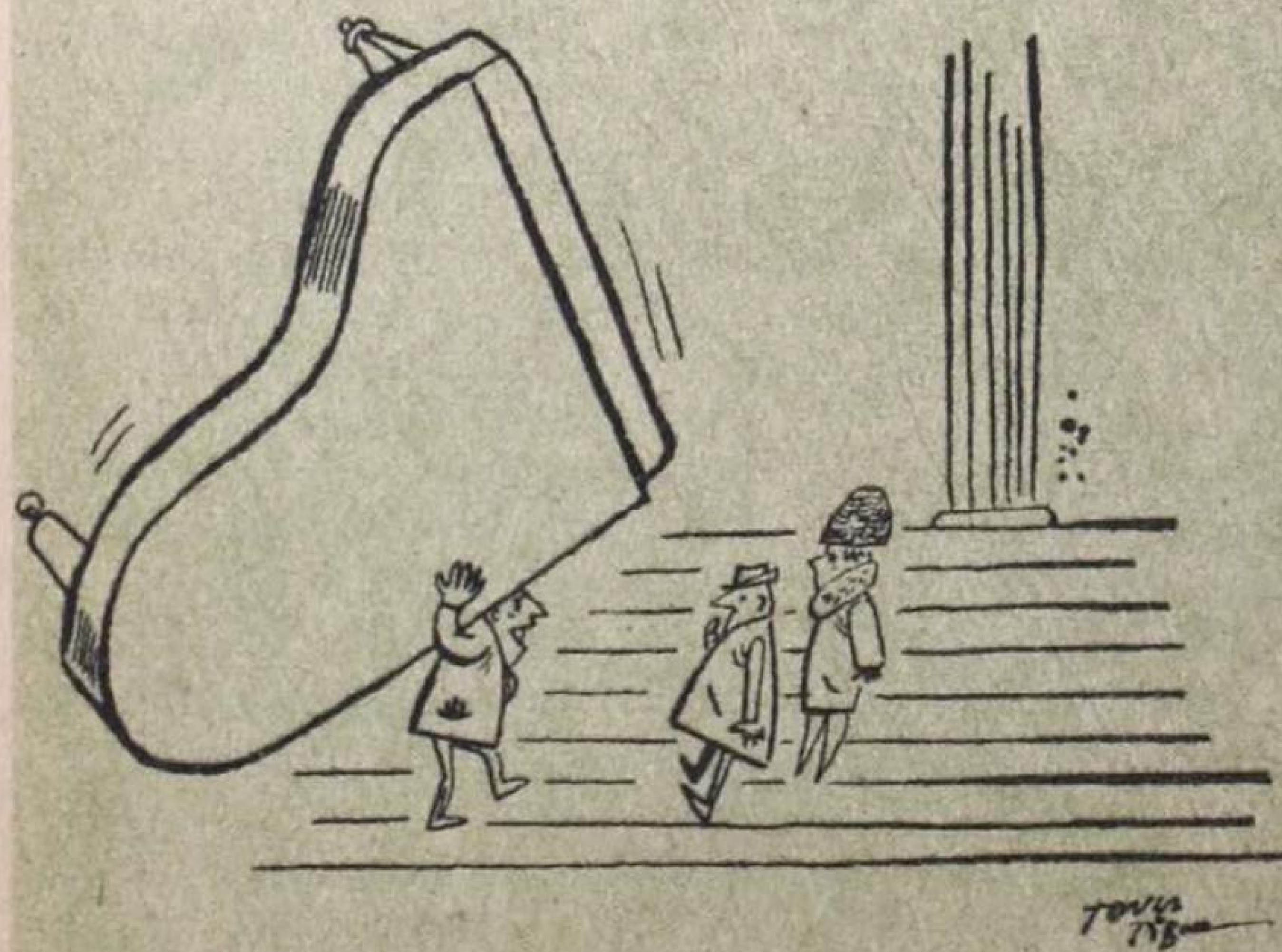

Betanított munkás

– Na, mit fog mondani, ha jön az ellenőrzés?!

A siker mindent megér

– Megszoktam, a saját hangszeremet!

Az ablaktisztító dicsérete

– Ide üljünk, Pista. Itt senki sem láthat minket az utcáról.

VÁLLALJÁK A VESZÉLYT

SZÁZ KÉRDÉS, SZÁZ FELELET

TV műsorcímek képekben

ESTI MESE

BARANGOLÁS

Szegő Gizi rajzai

Hazatérés

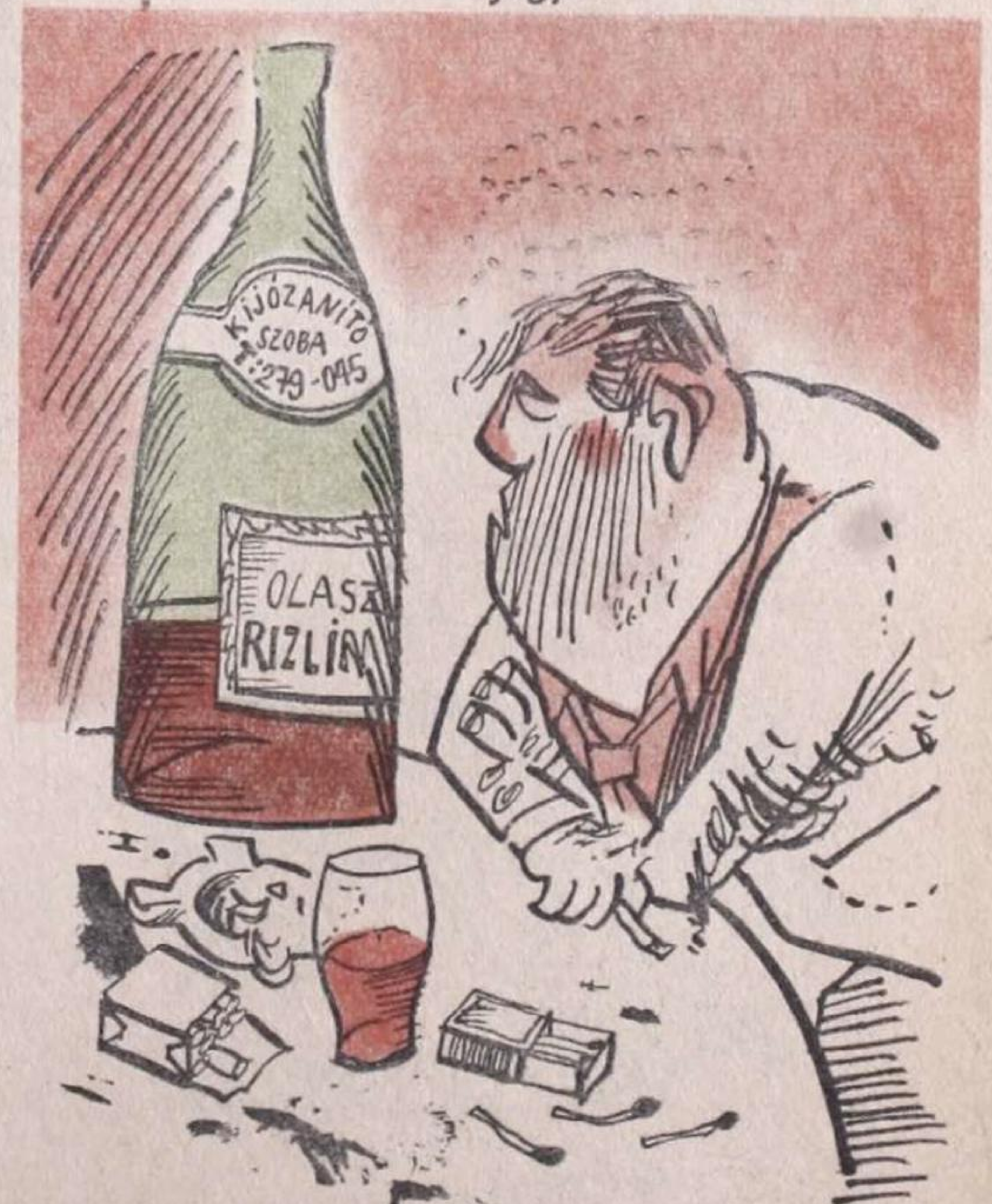
– Hoho, itt egy gyerekkel több van! . . .

Panaszkönyv a rendelőintézetben

Orvos: Kérem a panaszkönyvet!

Védjegy

Rossz ember

– Szóval Kovácsfalvi végül is lebukott. Akarja tudni a részleteket?

– Igen, de szép lassan beszélje el!

Tóbiásban feltétlenül van valami arrogancia. Ahogy kövéren, kidüllesztett mellel, feltartott fejjel, s hegyesen ágaskodó farokkal végigvonul a Szent István-parkon, nem kelti a legjobb benyomást. Ha a járdán üget, kell neki az egész járda. Nem hajlandó kitérni.

Én is egy kisebb nézeteltérés kapcsán ismerkedtem meg Tóbiással. Esdegélt az eső, s szorosan a házak tövében sétáltam. Az egyik sarkon, amikor befordultam, szembe találtam magam Tóbiással. Tóbiás lemerevítette kurta lábait, és várt. Esze ágában se volt kitérni. Az eső meg éppen nekivadult.

– Tóbiás, ne légy önző, engedd a fal mellé a szerkesztő urat – szólt rá a társaságához tartozó tiroli kalapos fiatalember. Tóbiás azonban dehogy engedett. Sőt, még jobban odalapult a falhoz. – Neveletlen vagy, Tóbiás! – szidta a fiatalember, majd elnézést kérőn rám mosolygott.

Ettől kezdve köszöntünk egymásnak, s mosolyogtunk. Mármint a tiroli kalapos fiatalember és én. Tóbiás nem vett rólam tudomást. Hiába köszöntem neki is: szervusz, Tóbiás, hogy vagy? Nem reagált. De én csak folytattam a barátkozási kísérleteket, mert – mit tagadjam – ha Tóbiás arrogáns, én meg hajlamos vagyok a sznobságra, s autójuk szerint értékelem a dakszlikat is. Tóbiás pedig egy remek Ferrarin furikázott a tiroli kalapossal.

Főleg akkor szoktam volt üdvözölni Tóbiást, mikor Tóbiás helyet foglalt a tiroli kalapos mellett a 63-as típusú cabriolet-ben. Persze, Tóbiás következetesen elnézett a fejem felett.

Egyszer egy öreg vizsla észrevette felsülésemet, s rám emelte fáradt, véragas szemét.

KUTYÁK

– Én szívesen barátkoznék veled.

– Kedves vagy, de, tudod... A kísérőd túl fiatal hozzám! – jutott eszembe egy önmagamat megnyugtató hazugság.

Vékony lábszárú, nyurga, csontos könyökű kislány volt a vizsla kísérője. Keze

fejére csavart spárgán vezette. Tóbiásnak, természetesen, gyönyörű sárga szíja volt, s nyakörvén rézszögek csillogtak.

– Mi a neve? – kérdeztem a kislánytól.

– Béla – felelte a kislány.

Megveregettem Béla oldalát, Béla odasimult a tenyeremhez. Aztán tovább sétáltam. Amikor visszapillantottam, Béla és a kislány még mindig az előbbi helyen álltak, s néztek utánam.

Tóbiással később se sikerült összebarátkoznom. A tiroli kalapossal már kétszer is megtárgyaltuk a különféle autómárkákat, de Tóbiás csak morcosan topogott. Ha hozzá akartam nyúlni, ugatott.

Béla ezután is kínálgatta magát. Volt úgy, hogy a kislánynak meg kellett rántania a bő, kopott nyakörvéhez kötött spárgát, mert nem mozdult, csak bámult rám, szomorúan. Én is mindig fütyentettem neki, vagy megsimogattam, de már azért se igen beszélgettünk, mert egy-két kisfiú is szokott csatlakozni a lánykához, s nem értették volna, mi közös témám lehet egy öreg vizslával.

Tóbiás arroganciája már túlment a dakszliknál tapasztalható legmagasabb határon is. Már akkor is rám vakkantott, ha integettem neki, mikor elrobogott a Ferrarin, felkapaszkodva két mellső lábával az ülésről a kocsi oldalára. Ez volt a kedvenc póza. Fölényes megvetéssel szemlélte a világot.

De aztán történt valami. A tiroli kalapos életében megjelent egy nő. S egy napon a nő ott ült a Ferrariban a fiatalember mellett, Tóbiás pedig hátul, a pótülésen. Tóbiás tisztában volt a helyzet változott voltával, mert csak előrenézett, merev, gondterhelt képpel. Megvallom, bizonyos elégtételt éreztem. Béla nedves, gyulladásos szemében is élénkség villant.

– A fák nem nőnek az égig – mondta. Illetve ehhez hasonló értelmű kutyaközmondást idézett.

Ezen a délelőttön elkísértem Bélát és a kislányt a Csanády utcai közértig. A kislány tejért és kenyérért ment. Kértem, hogy vegyen egy doboz parányt is, Bélának.

– Nem tudom, megeszi-e. Még sose evett.

Míg a kislány az üzletben volt, Béla óvatosan hozzám dörzsölőzködött.

– Hidd el – nyomta térdemhez a fejét –, a szerénység megkapja a jutalmát az életben is. A gőgös pedig megbűnhődik. Imádom a parányt.

Egy hét múlva megint történt valami. Elsuhant előttünk a Ferrari. Tóbiás ült elöl, a tiroli kalapos mellett, a nő pedig hátul, a pótülésen.

– Tévedtem – ballagott Béla egy bokorhoz a parkban, s hosszan eltűnődött.

Fendrik Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BŰNÖSEK VAGYUNK?!

Tíz perccel a határás előadás kezdete előtt már tömve volt az Uránia Filmszínház előcsarnoka. A „Száz-egy kiskutya" sok száz gyereket és felnőttet vonzott ide.

Keservesen a ruhatárhoz nyomakodtunk. Vártunk, vártunk. A ruhatárosnő – önhibáján kívül – nem foglalkozhatott sem velünk, sem hasonló szándékú többi ostromlójával. Az előző előadás távozó nézőinek kellett ugyanis kiadnia a kabátokat, a ruhatár másik oldalán.

Csengettek. Bevonultunk a nézőtérre. Kibújtunk kabátunkból, leültünk, ölünk-

be vettük felsőruházatunkat. Akinek a sor elejére szólt a jegye, annak még néhány egyensúlyozó artistaszám bemutatására is alkalma nyílott, mialatt sortársai bepréselődtek a helyükre.

Aztán elsötétedett a nézőtér, és a vásznon megjelent egy zord felirat, miszerint rendőrhatóságilag tilos a nézőtérre esernyőt, botot bevinni, *kabátot, kalapot ölben tartani.*

(K.)

*

A mozik ruhatári rendjén változtatni kell. A Május 1. moziban sincs elég idő a kabátok átvételére, és rendszerint tömegjelenetek játszódnak le egy-egy előadás előtt – a ruhatárnál. A közönség bosszankodik, és mire bejut a helyére, már elmegy a kedve még a legjobb filmtől is. Vizsgálják felül az illetékesek filmszínházaink ruhatár-helyzetét.

Megszokás

... mindig a sofőr mellé ült...

Takarékosság

– A kék üveggel üsd, Jenő, az olcsóbb!

Kórházi koszt

– Na még egy kanállal a főorvos úr kedvéért!

Vizit

– Mi a panasza?
– Nem tudom. Még nem olvastam a mai orvosi cikkeket.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MODERN HERALDIKA

Azt hiszem, még a legádázabb ellenségemnek se jutna eszébe megvádolni azzal, hogy az utolsó párizsi divat szerint öltözködöm, azonban mégis éber figyelemmel kísérem a módi változásait, mert a lélek mérnöke vagyok, akinek hivatalból kutyakötelessége a kor ütőerén tartani a töltőtollát.

Nos, az utóbbi időben szemet szúrt bizonyos jelvények szinte járványszerű elterjedése hazánkban. A színes textil-emblémákat, mint valami ragályos betegséget főleg a fiatalok kapják el egymástól és a pulóverükön, vagy a lemberdzsekükön viselik, többnyire a karon, néhány centivel az oltás alatt.

A kérdéses címerek témája igen változatos. Láttam már piros mezőben kétfejű sast és kék mezőben egyfejű békaembert, sőt volt szerencsém koronás oroszlánhoz is, amint jódlizva ródlizik valahol a tiroli Alpok lankáin.

A feudalizmusban még az uralkodó adományozta a címereket nagy hőstettekért, meg más efféléért. Ma viszont, s ez élénken rávilágít társadalmunk mélységes demokratizmusára, bárki vásárolhat magának a boltban.

Nemrég például több csecsebecse között az alábbi, mérsékelten ízléses pajzsocskát pillantottam meg egy Marx téri trafik falán:

Hat forintba került, ami, ha meggondolom, hogy a készítőjének is benne van mit tudom én hány fillérjébe, egész ügyes kalkulációnak mondható.

S bár e remek angol dzsesszegyüttes őszinte rajongója vagyok, úgy érzem, az ilyesfajta giccsek kigyomlálásának a kereskedelemből, már éppen itt volna az ideje!

D-th

A csók

Először a Duna-korzón láttam őket. Balról jobbra ezer ember hömpölygött a napsütésben, jobbról balra kétezer. Ők ketten az áradat közepén vertek gyökeret, és lélegzetvisszafojtva, dacosan csókolóztak. Mi az, hogy csókolóztak! Marták, tépték, rágták egymást, hogy az új nyugati filmek legdolcevitább képei elsárgultak a keserű irigységtől.

Húsz percig tartó csók után a hosszú hajú ifjú nyakló nélkül hörpölt valamit a levegőből, közben fölényes és alig leplezett megvetéssel végigpillantott a jó hangulatú tömegen, aztán folytatta az előbb említett műveletet. Tizennyolc lehetett, a lányka tizenhat.

— De miért itt, e tenger szem előtt? — kérdezte a barátom.

— Hunyd be a szemed, akkor nem látod — mondtam én, és folytattam az utam, mert a folyamatban levő második csók befejezésére nem volt semmi kilátás.

Másnap délben a Rákóczi út és Körút sarkán láttam az ifjú párt viszont. Jobbra nem is tudom, hányan torlódtak és hömpölyögtek,

balra még annál is többen, és keresztben négyszerannyian. Ők ketten a középen álltak, arccal kelet felé, és mit mondjak... Nem mondok semmit. A rövidszoknyás lányka hosszú, vörös körmei belevájtak az ifjú nyakába, ugyanakkor az ifjú jobbja teljesen eltűnt, baljával a lányka hajába markolt, és így harapták egymást mohón.

A következő héten csendes budai utcán sétáltam egyedül, amikor megpillantottam a rövid szoknyás lányt, és a hosszú hajú ifjút. Az ifjú vállán táskarádió csüngött, a fradi meccset

hallgatta, a lányka két lépéssel mögötte kullogott. Közönség sehol. Egy lélek sem. Hosszan lestem utánuk; egy pillantást sem pazaroltak egymásra.

Kőmüves Imre

Filmamatőrök

Mészáros András rajza

– Vissza! Még ezer méter hátra van!!

Várnai György rajza

Történelmi pillanat

– Végre leszereltünk! Most már sohasem lesz háború!

ÜZEMI SZEMMEL

Piackutatás — Minőségi kifogás — Tapasztalatcsere

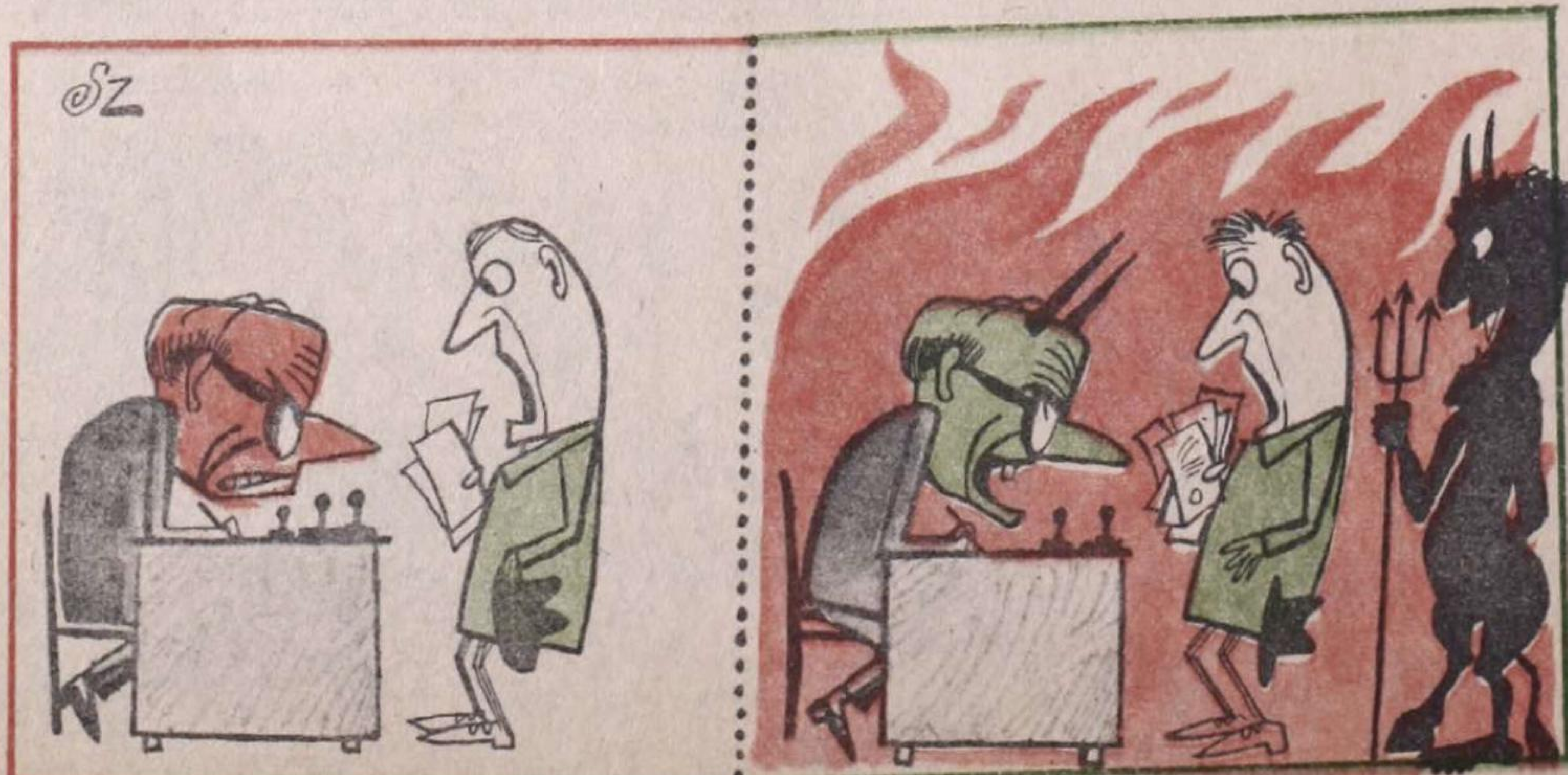

Nem közölhető kéziratot küldtek:

A. Béla, Bp. XI., Szerémi sor. — P. Sándor, Hódmezővásárhely. – M. Gábor, Bp. III., Árpád fejedelem útja. – H. Kazincbarcika. — R. Erzsébet, Gyoma. – I. Endre, Bp. IV., Dessewffy u. – S. György, Zamárdi. – J. Gyné, Gödöllő. – Sz. József, Bp. XII., Alkotás u. – B. B. Bp. VI., Bokányi D. u. – W. László, Bp. XI., Bazsalikom u. – B. S. Bp. XVI., Gordonka u. – B. Adél, Bp. VIII., József krt. – M. Béla, Bp. XIII., Tomori köz. — O. György, Bp. IV. Nádor u. – V. Márta, Bp. VII., Marek József u. – K. István, Bp. XIII., Sallai Imre u. – N. Éva. Bp. X., Városszéli telep. – F. Tibor, Galgamácsa. – V. László, Baja. – V. József, Bp. VIII., József krt. – A. Sándor, Tarcal. – K. Zoltán, Bp. X., Szlávy u. – O. Éva, Szeged. – G. Antal, Bp. X., Üllői út. – D. Péter, Fegyvernek. – M. Ferenc, Pesterzsébet. — M. László, Bp. VI., Népköztársaság útja. – I. Gyula, Bp. XXI., Dabas u. – L. Irén, Szeged. – F. Béla, Bp. V., Stollár B. u – Sz. Endre Bp. VI., Szondy u. – O. Zoltán, Badacsonytomaj. – N. Rózsi, Bp. XII., Kútvölgyi út. – S. Erzsébet, Heves. – H. A. Bp. – A. Béla, Bp. X., Ceglédi u. – Cs. Tamás, Bp. – Sz. Gábor, Tápiószecső. – I. Gyula, Dabas. — Sz. Pálné, Bp. VII., Damjanich u. – K. Károly, Polgár. – V. József. Mezőkövesd. – K. László. Kecskemét. – J. Péter, Rákoskeresztúr. – H. Sándor, Magyarboly. – P. Zs. Miskolc. – H. M. Komló. – J. Jné, Bp. XIV., Columbus u. – B. M. Mosonmagyaróvár.

Pokoli história

Szűr-Szabó József rajza

– Maga bürokrata! Hogy vinné el magát az ördög!

– Na látja, elvitt!

MINDENFÉLE

X nagyon rossz modorú ember. Ha pofon vágják, mindig káromkodik.

*

Van író, aki szeretne jasszvilágnyelven írni.

*

A fizikai dolgozó is gondolkodik és a szellemi dolgozónak is van fizikuma.

*

Az ember néha a saját gondolataiban sem tud olvasni.

*

Bűnbánó Magdolna fölöslegesen gyötörte magát. Megvárhatta volna, amíg bűne elévül.

*

Ha valaki túlságosan jól ért valamihez, az a veszély fenyegeti, hogy egyoldalúnak tartják.

*

Nem lehet mindig igazat mondani, udvariasságra is szükség van.

*

A szóváltások résztvevői sohasem meggyőzni, csak megsérteni akarják egymást.

*

X állhatatos ember. Nincs véleménye és azt sohasem változtatja.

F. L.

FARSANGI JELMEZBÁL

Fülöp György rajzai

– Ha nem csalódom, a Hófehérke az igazgatónő és a hét törpe a vezetőség...

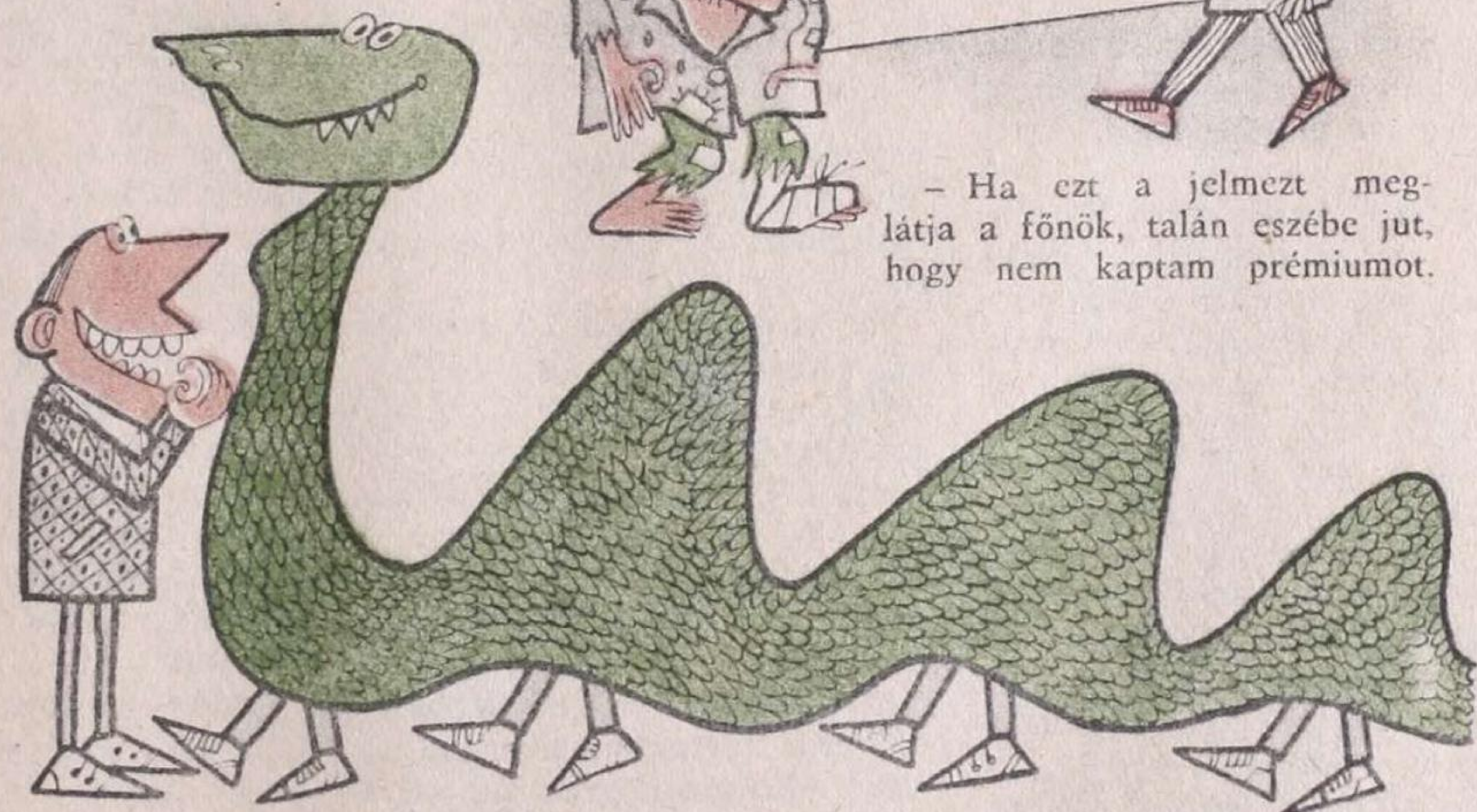
– Vajon mi lehet az oka, hogy ez a pasas alig féléves a vállalatnál, és máris nagyfiú?

– Szépen megy előre, Kovács kartárs, tavaly még maga volt a ló hátulja.

– Ha ezt a jelmezt meglátja a főnök, talán eszébe jut, hogy nem kaptam prémiumot.

– Óriási, az egész adminisztráció tengeri kígyónak öltözött!

Mint az autókon...

Veszélyes sport

VESZÉLYES PRÓBÁLKOZÁS

Mészáros András rajza

Jelentős személyiség

A férfit berendelték a központba, hogy kitüntessék. – A Központ nagyon jól ismeri magát – mondta a főnöke –, jelentős egyéniségnek tartják...

A férfi dudorászva közeledett a központhoz. Nem rossz érzés tudni, hogy jelentős egyéniségnek tartanak. Kiemelkedni a szürke tömegből, hogy észrevegyék az embert, igen, azt hiszem, ez nem könnyű. Nekem sikerült. Nem állítom, hogy nagyon sokra vittem, de azért vagyok valaki. A társadalom, a közösség tagja vagyok, de nem jeltelen tagja. Egyedül is érek valamit.

Ilyesféléket gondolt és azután belépett a liftbe.

A lift sarkában egy asszony ült, a liftkezelői székben. A férfi köszönt neki. Nem tudta megállapítani, hogy válaszolt-e.

A férfi várta, hogy az asszony megnyomja az indítógombot. Az asszony nem nyomta. Maga elé meredt, mint egy révült tibeti pap a lámakolostorban.

Múltak a percek, a lift csak nem indult. A férfi szeretett volna kiáltani: – De asszonyom, itt vagyok, indítsa már el azt a járószéket... Körülnézett és észrevette a táblát: – Egy személlyel a felvonó nem közlekedik.

A férfi jegesen végigmérte az asszonyt, ezt mondta a szeme: – Én megértem, hogy szabály szerint a lift egy személlyel nem indulhat. De maga még nem tudja, hogy én nem egy személy vagyok a sok közül. Én jelentős egyéniség vagyok. Különben is ezért vagyok itt...

Az asszony hideg, egykedvű szemében ez állt: – Ez most azt hiszi, hogy én ideges leszek, ha méreget engem. Méregesse az ángyikáját. Felőlem ugyan vezérigazgató is lehet, a lift egy személlyel akkor sem indulhat...

A férfi tehetetlenségében elővette legmelegebb pillantását. Rámosolygott az asszonyra, mintha ezt mondta volna neki: – No, értsük meg egymást. Én tisztelem a maga foglalkozását, de maga is tiszteljen engem... Ne legyen már olyan elutasító...

Az asszony elővett egy sóskiflit és rágcsálni kezdte. Lebiggyesztette az ajkát, és az arcára az volt írva: – Ennek, úgy látszik, hiányzik egy kereke. Csak a félnótás fickók vigyorognak magukban. De az is lehet, hogy meg akar hatni. Különben is még fiatal, mit tud ez az életről? Az élet halad, minden változik, minden mozog. Csak a lift az, ami egy személlyel nem mozog...

A férfi váltogatta a lábát, és közben szép csendben egy világ omlott össze benne. Néhány perccel ezelőtt még azt hitte, hogy jelentős személyiség. Most azt kellett hogy tapasztalja: nemcsak nem jelentős, de nem is személyiség. Személyisége teljesen absztrakt, lappangó jellegű, s csak akkor válna kézzelfoghatóvá, ha most jönne egy postás, egy küldönc, egy suszterinas, akárki.

Az asszony, mintha csak szavait akarná igazolni, ránézett. De nem személy szerint őrá. Tekintete áthatolt rajta, mint egy ablaküvegen, át a lift falán, a liftaknán, valahová a messzeségbe. A férfi érezte, hogy, ha ő most egy szál alsónadrágja vetkőzne és cigánykereket hányna, az asszonynak szeme sem rebbenne. Ő ugyanis most: nem létezik. Mivel a lift egy személlyel nem közlekedik, ő liftszempontból nulla.

De ha jönne valaki...

És jött. Egy szenesember jött zsákokkal, és az asszony megszólalt: – Tessék kiszállni, előbb az árut visszük fel...

A jelentős személyiség elindult gyalog a lépcsőn.

Novobáczky Sándor

SZÖSZKE HULIGÁN-BABA EMLÉKKÖNYVÉBE

Kicsikém, ön túllőtt a célon,
mikor váratlan ide állt
elém, lábtól fejig pucéron.
(A fej, az jól felöltözött:
ormótlan tupi-frizurát
cipel a gondolat fölött.)

Meglepett, jó, de nézze, már csak
jobban hat az a jelenet,
amit előre exponáltak,
és norvégtól az arabig
a férfi inkább eszi meg,
amit főzött egy darabig.

Persze, nem vagyok kő, se jégcsap,
de lomhább — tudom az okát:
bölcsen feltárva szép a szép csak.
Ne csodálja, ha csókom késik,
ön ellopott egy epokhát:
vetkezéstől a vétkezésig!

Ui.

Ötven éve csak a bokát
mutatta a nő, a pesti, ha
kacérkodott. S a férfinyáj a
vágytól feszülve mondta rája:
„Micsoda züllött bestia!"

Török Rezső

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A MEGÁLLÓ TÚLSÓ OLDALA

Törvényadta jogaimmal élve, többrendbeli kényszerséta hatásaként, néhány nappal ezelőtt megvontam magamtól a kimaradási engedélyt. Ezt az antiszociális intézkedést egy éjféli séta serkentette ki belőlem.

Az történt, hogy egy jól sikerült színházi est után elkapott a havas eső. Védekezésképpen – barátaimmal karöltve – betértünk az Emke presszóba száradni. Éjfél előtt húsz perccel „Elmegy az utolsó villamos!" jelszóval kiszakítottam magamat a jókedvű tömeg karmaiból, és megcéloztam a Rákóczi úti villamosmegállót. Szerencsésen odaérvén, első ténykedésként szemet vetettem arra a kis táblácskára, amelyiken közölni szokták a kedves utasokkal, hogy mikor indul az alánk való utolsó villamos. Rövid nézelődés után szomorúan vettem tudomásul, hogy a jelzőtáblácskának csak az akasztója van meg, tábla sehol. Mit tehet ilyenkor a város szívében rekedt utas? Azt, amit én tettem: vár és rábízza magát a jószerencsére. Tízperces várakozás után beszerencséltette magát egy dugig tömött 44-es. Felgyömöszölődtem rá. Amikor a Keleti pályaudvar környékén jártunk, hallótávolságra került hozzám a kalauz, akitől aztán megkérdeztem: várható-e még 67-es?

– Kérdezzen könnyebbet – mondotta álmosan.

Kérdeztem könnyebbet:

– Miért hiányzanak két utcahosszat az utolsó villamosjáratot jelző táblácskák?

Ezt a könnyebb kérdést azonban már nem hallotta meg szegény, mert elsodorta őt az utas-áradat...

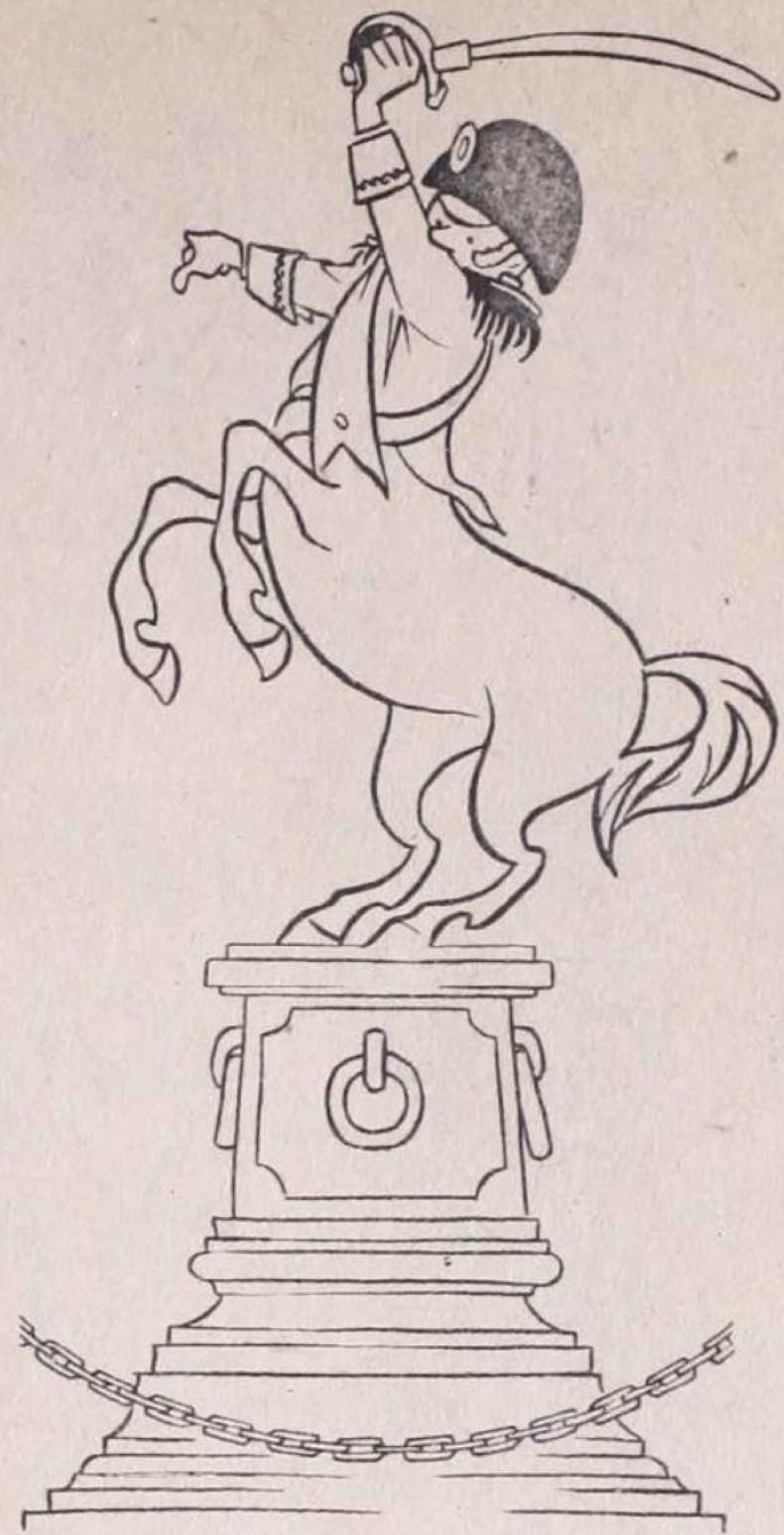
Mivelhogy a Mexikói útnál eltérnek útjaink, törvényesen elváltam a 44-estől, és gyalogszerrel nekivágtam a latyakos éjszakának. Lakásomtól ötszáz méterre utolért és eldübörgött mellettem az utolsó 67-es.

Hát ezért vontam meg magamtól a kimaradási engedélyt.

Bernáth Ede

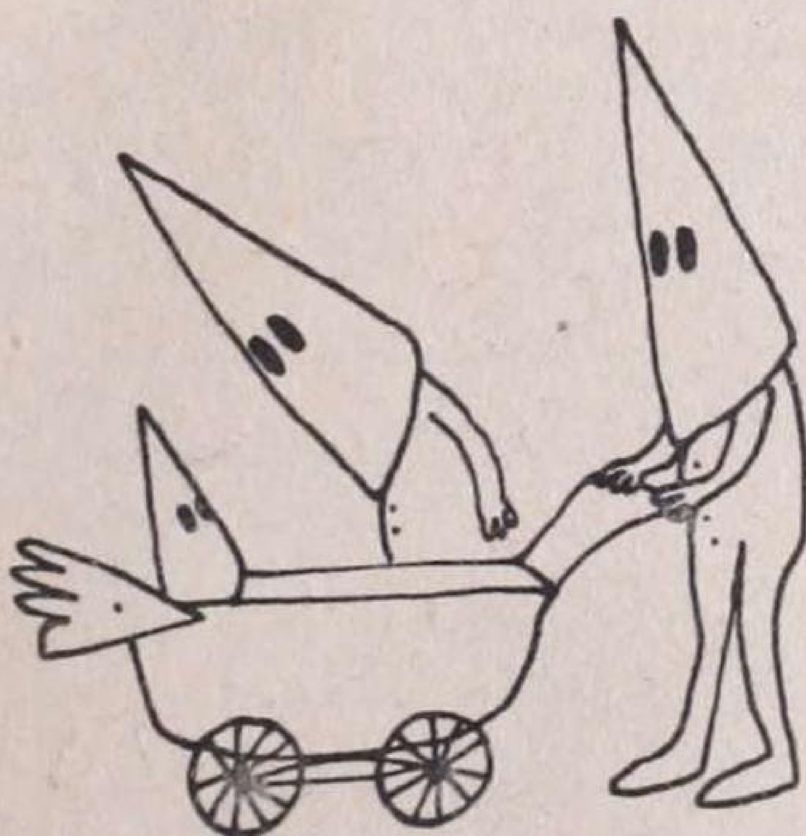
IMPORT HUMOR

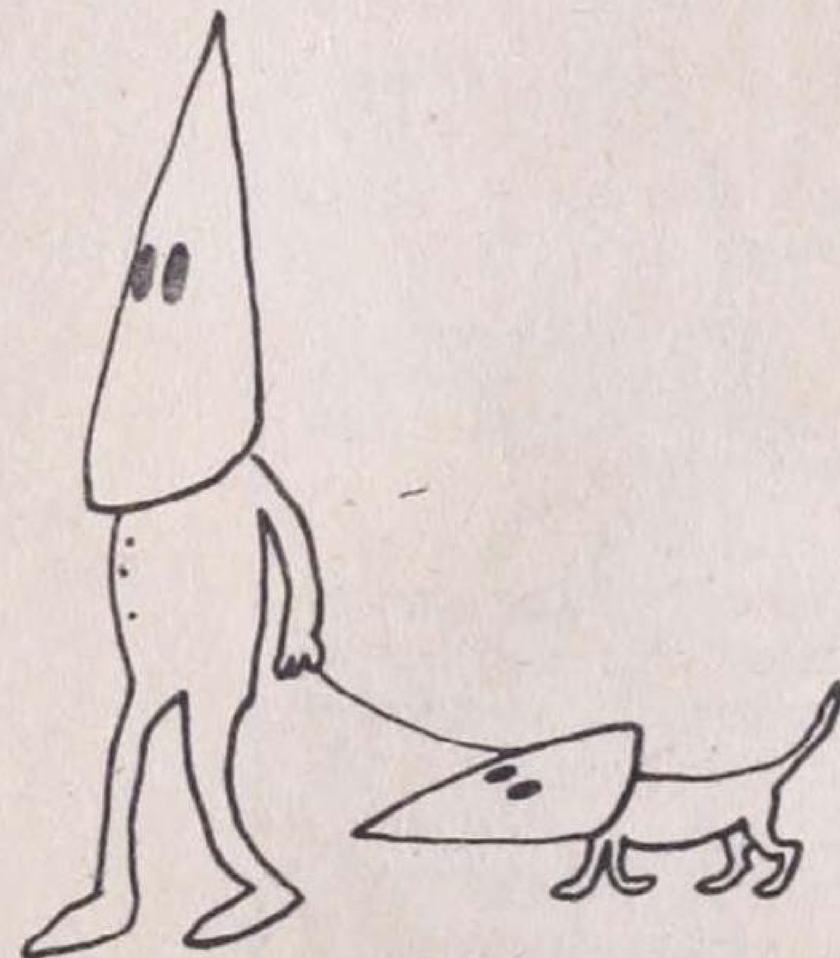

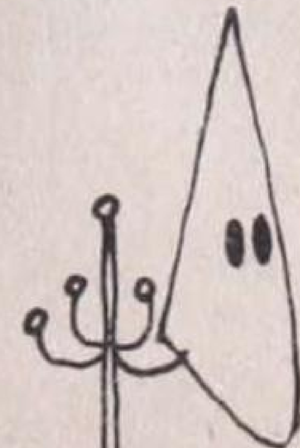
(Rik Auerbach, Bukarest)

– Egészen az apja!

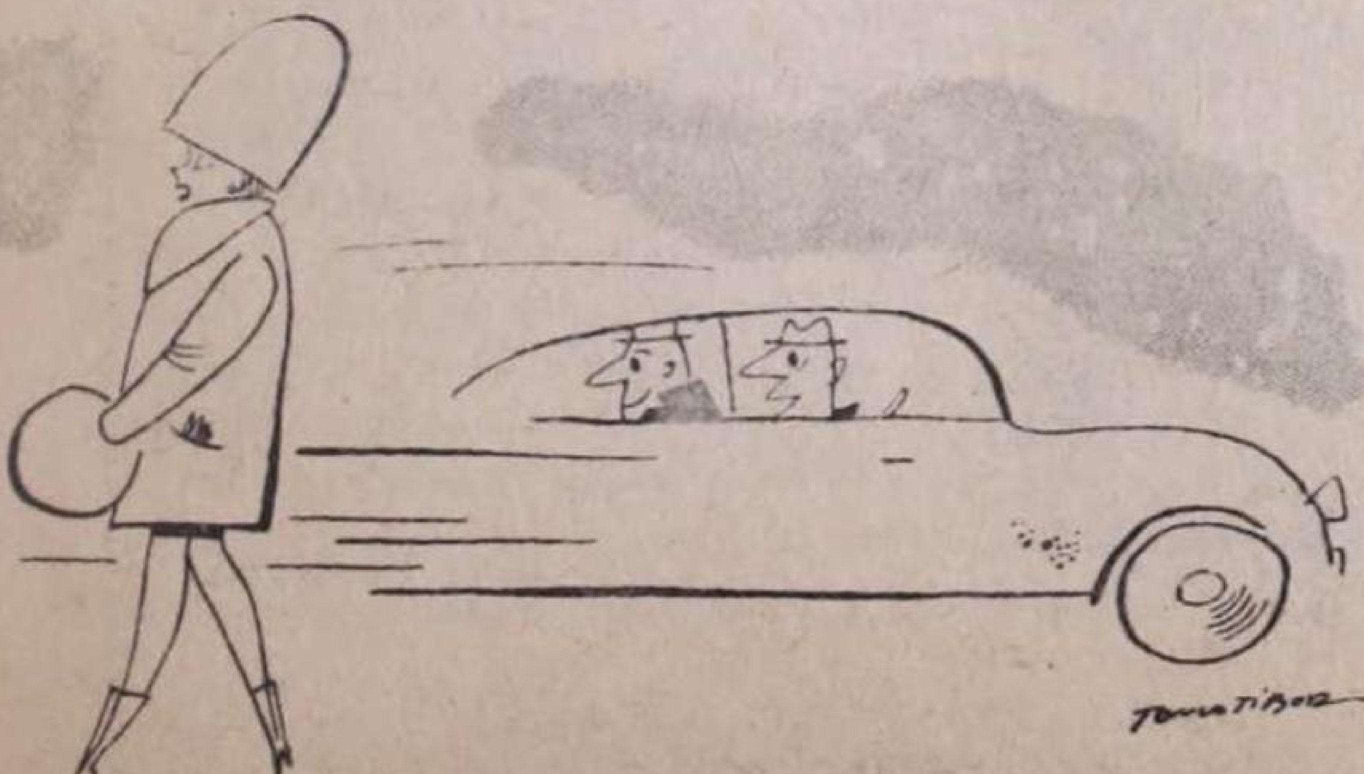
A kutya és a gazdi

– Édesem, itthon vagyok!

(Abu, London)

Pesti utcán

– Megfigyelte? Minél nagyobb a hideg, annál rövidebbek a szoknyák!...

PESTEN HALLOTTUK

– Hogy állsz? Tudsz adni egy húszast?

– Sajnálom, öregem, nagyon csehül állok.

– Akkor adjál húsz koronát!

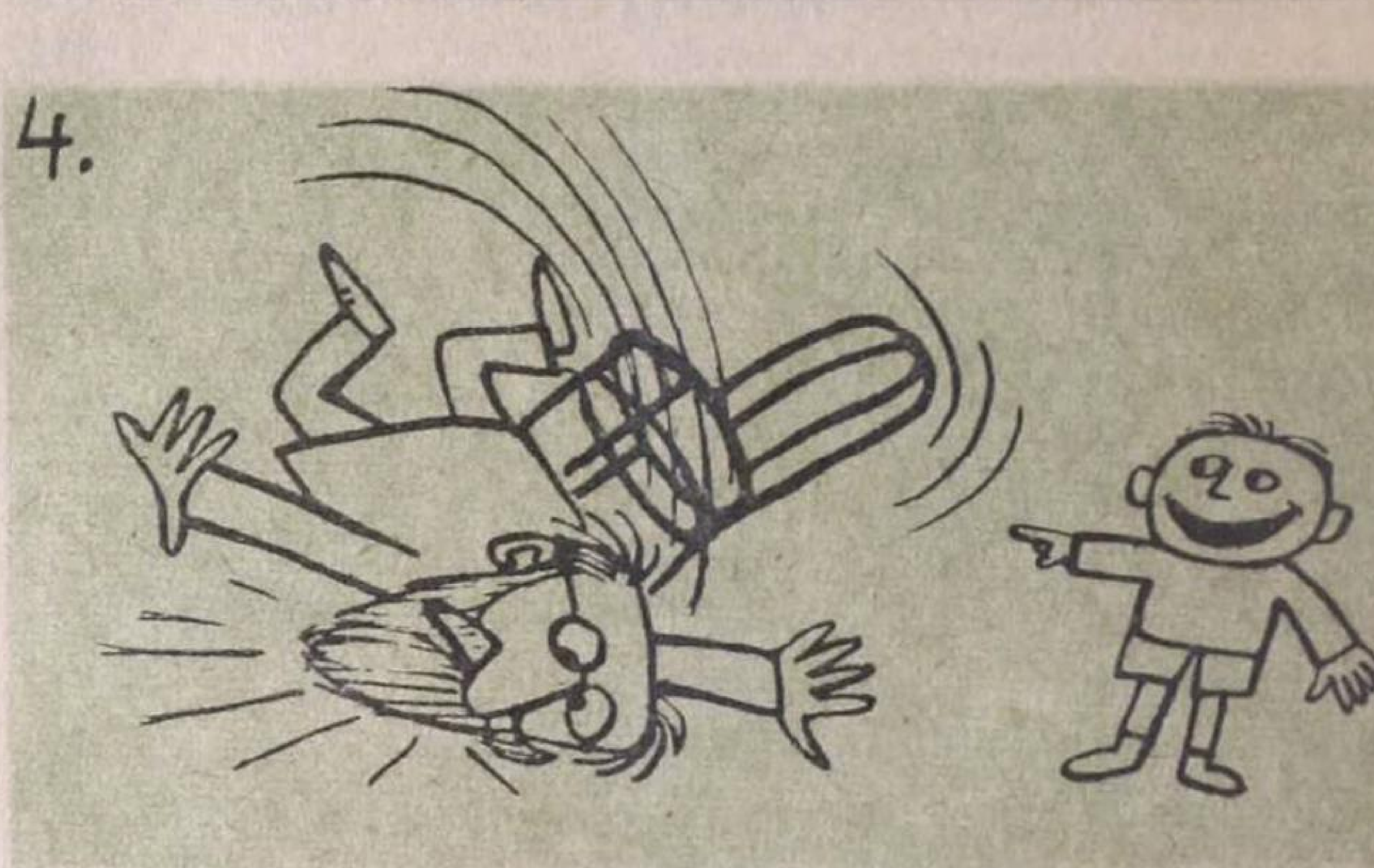
Bőg a gyerek

Várnai György rajza

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér a moziban rászól az előtte ülő hölgyre:

– Asszonyom, legyen szíves, és vegye le a kalapját, mert én nevetni jöttem ide, és nem azért, hogy a kalapját nézzem.

A hölgy visszaszól:

– Akkor figyelje a vállamat, és ha látja, hogy rángatódzik, akkor nevessen.

*

A tanító rászól Pistikére:

– Pistike, a te dolgozatod a kutyáról szóról szóra ugyanaz, mint a szomszédodé. Hogy lehet ez?

– Úgy, tanító bácsi – mondja Pistike –, hogy mind a ketten ugyanarról a kutyáról írtunk.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MEGY A GYŰRŰ VÁNDORÚTRA...

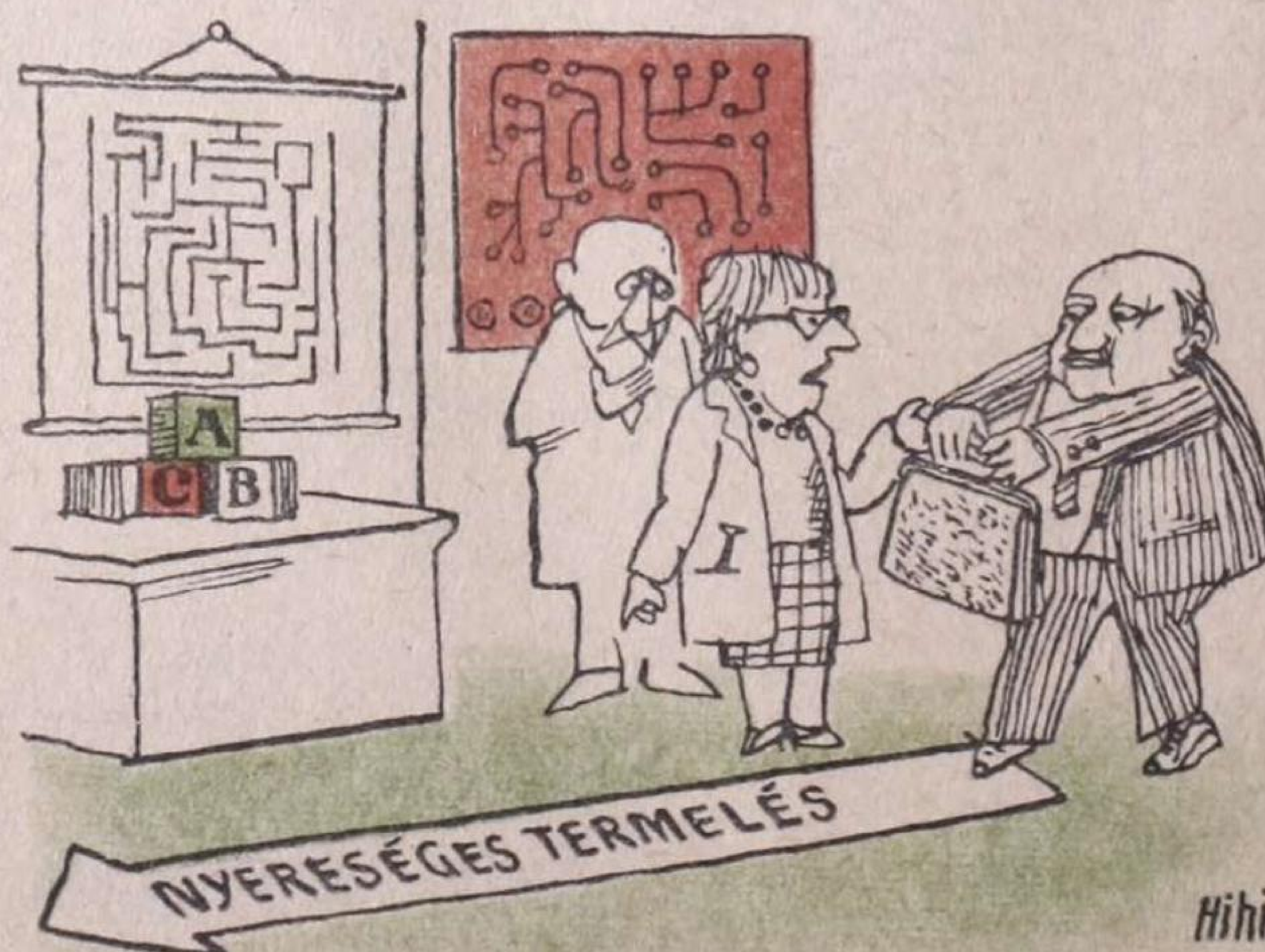
Felnőttek, figyeljetek jól, most az étkezési hozzájárulás 1,58 Ft-ban megállapított összegének adminisztrálásáról beszélek el egy igaz történetet.

A legtöbb állami intézményben bevezették az étlap szerinti étkezést is. Az egyes osztályok, csoportok, részlegek stb. felelőse hetenként összeírja, hogy az illető osztály, csoport, részleg stb. melyik dolgozója milyen étkeztetésben óhajt részt venni. A névsort átadja annak a munkatársnak, akit a központi összesítéssel biztak meg. Ő aztán az igényléseknek megfelelően osztja szét az ún. „hozzájárulási jegyeket" az osztályok, csoportok, részlegek stb. felelősei között. Ezek továbbítják az érdekelt dolgozónak. Az érdekelt dolgozó délben leadja a jegyet az étkezde pénztárosának, aki ennek ellenében a fizetendő összegből 1,58 Ft-ot levon. (Miután 10 fillérnél kisebb pénz általában nincs forgalomban, 1,50-et vagy 1,60-at von le.) A pénztárosnak a jegy érvényességét is ellenőriznie kell, továbbá össze kell azokat gyűjtenie, természetes tehát, hogy lassan dolgozik. A következő műveletek: az összegyűjtött jegyeket a pénztáros átadja az illetékes vendéglátóipari vállalat adminisztrációjának, ahol a leadott jegyek megszámlálása és esetleges újabb ellenőrzése után a dolgozók munkaadó szerve – a Magyar Nemzeti Bankon keresztül – havonta kiegyenlíti a „hozzájárulási számlát".

Havi 25 munkanapot véve alapul, az 1,58 Ft-os hozzájárulás 39,50 Ft-ot tesz ki. Nem lenne-e célszerűbb, ha *azoknak a dolgozóknak, akik étlap szerint étkeznek*, egyszerűen 39,50 forinttal több bért számfejtenének? Ebben az esetben mindazok, akik a fent leírt módon a „hozzájárulási jegyek" kezelésével foglalkoznak, valami hasznosabb munkát végezhetnének a népgazdaság érdekében.

Dr. Héjj Lászlóné
Központi Statisztikai Hivatal

Képességvizsgálat

– Az igazgató kartárs próbáljon most ezen a vonalon végigmenni...

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220. – 65.0629 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504